

विचारयित्कर्माणि ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ यिह्वदाश्चिमियोनयोः कर्मकथनं ६ कालेवस्य दुहितुः कथनं १६ नानानगराणां
जयकथनं २२ यूपकवंशस्य वैयेलनगरवशीकरणं २७ मिनश्चिवंशस्य कर्मकथनं
२८ इफयिमवंशस्य कर्मकथनं ३० सिवूलूनवंशस्य कर्मकथनं २१ आशेरवंशस्य
कर्मकथनं २४ नप्तालिवंशस्य कर्मकथनं ३४ दानवंशस्य कर्मकथनं ।

१ यिह्वाश्रयस्य मरणात् परम् इच्छायेलवंशाः परमेश्वरं वाचमिमां
प्रपच्छुः किनानीयानां प्रतिकूलं योद्धुं प्रथमतोऽस्माकं को गमिष्यति ?
२ ततः परमेश्वर उवाच, यिह्वदा गच्छतु, पश्यताह्वं तस्य करे तं देशं समर्प-
र यामि । अनन्तरं यिह्वदा: स्वभातरं शिमियोनं बभाषे, त्वं ममांशे मया
सार्जम् आगच्छ, आवां किनानीयैः समं युध्यावः, अपरम् अहमपि
४ तवांशे त्वया समं यास्यामि, ततः शिमियोनस्तेन समं जगाम । अनन्तरं
यिह्वदालोकै र्यचायां कृतायां परमेश्वरस्तेषां करेषु किनानीयान् पिरि-
घीयांश्च समर्पयाच्चकार, ततस्ते वेषके तेषां दशसहस्रलोकान् अबधिषुः ।
५ अपरम् अदोनीवेषकं वेषके ग्राप्य तेन समं युयुधुः, ततस्ते: किनानीयाः
६ पिरिघीयाच्च लोका जप्त्वे । अदोनीवेषकश्च पलायाच्चक्षु, ततस्ते तस्य
७ पञ्चाद् धावन्तस्ते धृत्वा तस्य हस्तपादानाम् अङ्गुष्ठान् चिच्छिदुः ।
ततो उदोनिवेषको जगाद्, येषां हस्तपादानाम् अङ्गुष्ठाश्चिन्नास्तादप्शः
सप्ततिर्चया मम भोजनासनस्याधः खाद्यं समग्रह्णन्, मया यादप्शं
कर्म कृतम् ईश्वरो मह्यं तदनुरूपं फलमदात्, अनन्तरं स लोकै
८ र्युरुप्शालमम् आनीतस्तत्र ममार । अनन्तरं यिह्वदावंशो यिरुप्शाल-
मविरुद्धं युद्धा तद् वप्शीक्रात्य खड्डैर्नामस्तिकान् जवान नगरज्ञ वक्त्रिना-
दाहयाच्चकार ।

९ अनन्तरं यिह्वदावंशः पर्वतदक्षिणादेशसमभूमिषु निवासिभिः किना-
१० नीयैः समं योद्धुम् अवरुरोह । ततो यिह्वदावंशो हित्रोण्यासिकिना-
नीयानां विरुद्धं युद्धयाचां कृत्वा शेषयम् अहिमानं तल्मयच्च जघान,
११ पूर्वं तस्य हित्रोण्यस्य नाम किश्यथर्वमासीत् । अनन्तरं तस्मात् ते

दिवोरनिवासिनां प्रतिकूलं याचां चक्रः, पूर्वं दिवीरस्य नाम किरियत-
सेफरमासीत् । ततः कालेवः कथयामास यः कस्ति किरियतसेफरं १२
जित्वा वशीकरिष्यति तमहम् अच्छानामिकां खदुहितरं विवाहयि-
यानि । अनन्तरं कालेवस्य कनिष्ठभातुः किनसस्य पुत्रो इत्येलस्तन्नगरं १३
वशीचकार, ततः स तम् अच्छानामिकां खदुहितरं विवाहयामास ।
अपरं सा कन्या तत्समीपभागता खजनकं द्वेचं याचितुं भर्तुरनुमतिं १४
ययाचे, ततस्तस्यां खगद्वभाद् अवरुद्धायां कालेवस्यां पप्रच्छ, तं
किमिच्छसि ? सा लम्ब्रवीत् माम् आशिष्वं वदतु, भवान् महां १५
दक्षिणदिक्स्थितां भूमिं दत्तवान्, इदानीं तोयप्रख्ववणानि महां ददातु,
ततः कालेव ऊर्ज्जस्यान्वधःस्यानि च प्रख्ववणानि तस्यै ददौ ।

अनन्तरं मूससः अशुरस्य केनीयस्य वंशो यिह्वदावंशेन समं तालवृक्ष- १६
नगराद् अरादस्य दक्षिणदिक्स्थितं यिह्वदाप्रान्तरं जग्म, अपरं तत्
स्यानं गत्वा लोकानां मध्ये वसति चकार । अनन्तरं यिह्वदावंशः खभातुः १७
.शिमिदेनस्य वंशेन समं गत्वा सिफातवसिकिनानीयान् हृत्वा निःशेषम्
उच्चिद्य तस्य नगरस्य नाम हर्मा (निःशेषोच्चेदनमिति) चकार ।
अपरं यिह्वदा असां तस्याः प्रदेशम् अखिलोर्न तस्य प्रदेशम् इकोणं तस्य १८
प्रदेशच्च वशीचकार । परमेश्वरो यिह्वदावंशेन समम् आसीत्, अतः १९
कारणात् ते पर्वतनिवासिनो दूरयाच्चक्रः, किन्तु समभूमिनिवासिनां
लोहनिर्मिता रथा आसन्, तस्मात् तान् दधितुं नाशक्तुवन् । अन- २०
न्तरं ते मूसस आज्ञानुसारेण कालेवाय हित्रोणं ददुः, स च तस्माद्
अनाकस्य सुतत्रयं दवयामास । किन्तु विन्यामीनवंशो यिरुशालमनि- २१
वासिनो यिवूषीयान् न दवयामास, ततो यिवूषीया जना अद्यापि
यिरुशालमे विन्यामीनवंशेन समं वसन्ति ।

अनन्तरं यूधफवंशीया वैथेलस्य प्रतिकूलं याचां चक्रः, तत्र परमेश्व- २२
रत्तैः समम् आसीत् । अनन्तरं यूधफवंशीया वैथेलं निरीक्षितुं दूतान् २३
प्रेवयामासुः पूर्वं तस्य वैथेलस्य नाम लूधम् आसीत् । तेन चरास्तसाम्न- २४
गरात् निर्गच्छन्तं नरमेकं वीक्ष्य तं जगदुः, वयं विनयामहे त्वं नगरस्य
प्रवेशमार्गम् अस्मान् दर्शय ततो वयं त्वाम् अनुग्रहिष्यामः । ततः स तान् २५
नगरस्य प्रवेशमार्गं दर्शयामास ततस्ते खड्गधारैस्तन्नगरमाज्ञूः किन्तु
तं मनुष्यं सप्तरिवारं रक्षुः । अनन्तरं स हित्तीयानां देशं गत्वा नगर- २६
मेकं निर्माय तस्य नाम लूधं चकार तदद्यापि तेज नाम्ना विख्यातमास्ते ।

१० अपरं वैतशानं तस्य ग्रामाच्च तानकं तस्य ग्रामाच्च दोरं तस्य ग्रामाच्च यिद्वियमं तस्य ग्रामाच्च मणिदुस्तस्या ग्रामाच्च, एतानि स्थानानि मिनशेवंशो नाधिचकार, तेन किनानीयास्तस्मिन् देशे वसुं मतिं चक्षुः ।

११ अनन्तरम् इच्छायेल्वंशो बलवान् भूत्वा किनानीयान् निःशेवं न दूरयित्वा कराधीनान् चकार ।

१२ अपरम् इफूयिमवंशीया गेषरनिवासिनः किनानीयान् न दवयामासुस्ततः किनानीया गेषरे तेषां मध्ये न्यवसन् ।

१३ अपरम् सिवूलून्वंशीया: किट्रिणस्य नह्लोलस्य च निवासिनो न दवयामासुस्ततः किनानीयास्तेषां मध्ये न्यवसन् कराधीनाच्चाभवन् ।

१४ अपरम् आश्रेवंशीया अक्षोः सोदीनस्याह्लवस्याद्वीवस्य ह्लवाद्या अपिकस्य रिहोवस्य च निवासिनो न दवयामासुः । तत आश्रेस्तीयलोका देशनिवासिनः किनानीयान् न दवयित्वा तेषां मध्ये न्यवसन् ।

१५ अपरं नपालिवंशीया वैतशेमशस्य वैथनांतस्य च निवासिनो न दवयित्वा देशनिवासिनिकिनानीयानां मध्ये न्यवसन्, अपरं वैतशेमशस्य वैथनातस्य च निवासिनस्तेभ्यः करं ददुः ।

१६ अपरम् इमोरीयलोका दानवंशीयान् निम्नभूमिम् अवरोद्धुं न दत्त्वा बलेन तान् पर्वते रुखधुः । तत इमोरीया हेरसपर्वते अयालोने शालवीमे च न्यवसन्, अपरं यूषकवंशेन जितास्ते करं ददुः । तेषाम् इमोरीयाणां सोमा सेलाप्रभृतिस्यानमारभ्य अक्रवीमनामानम् ऊर्जगामिनं पश्यानं यावद् आसीत् ।

2

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ वोखीमस्थाने लोकानां तिरखारिदूतस्य कथनं ६ यित्तेश्शूयस्य मरणात् परं नृतन-लोकानां जन्मदृष्टयोः कथनं १४ तान् प्रति परमेश्वरस्य ग्रोधदये २० इच्छायेल्वंशस्य परीक्षार्थं रचितस्य किनानीयलोकानां गेषस्य कथनं ।

१ अनन्तरं परमेश्वरस्य दूतो गिल्ग्रालाद् वोखीममागव्य जगाद्, अहं युधान् मिसरदेशाद् आनयं, अपरं यं देशं दातुं युधाकं पितृणां सन्निधौ शैघथमकरवं तमेव देशं युधान् आनयं, अपरमितम् अक्रधयं, युधाभिः २ सार्वं सम यो नियमस्तमहं कदाचि न भन्त्यामि । यूयमप्येतदेशनिवासिभिः समं सन्ति मा कुरुत, तेषां सर्वा वेदीच्च भन्ति । किन्तु युधाभि

३ मम वाचि मनांसि न न्यधीयन्त, यूयं किमिदं कर्म कृतवन्तः? तस्मादहं

वदामि, युग्माकं समुखाद् एतान् लोकान् न दवयिष्यामि ते युग्माकं प्रार्थं कण्ठकरूपा भविष्यन्ति तेषां सुराच्च युग्माकम् उच्चारयरूपा भविष्यन्ति । तदानीं परमेश्वरस्य दूतेनेष्यायेतः सर्ववंशेभ्य इति वाचि कथितायां लोका उच्चैःस्वरं रोदितुम् आरेभिरे । ततो हेतोत्ते तस्य स्थानस्य नाम वोखीमं (रोदनस्थानमिति) चक्रुः, अपरं ते तत्र परमेश्वरम् उद्दिश्य बलीन् ददुः ।

यस्मिन् काले यिहोशूय इस्वायेल्वंशं व्यहृजत् तदा देशम् अधिकर्तुम् एकैको जनः स्वेन भोग्यां भूमिं जगाम । तत्कालमासभ्य यिहोशूयस्य यावज्जीवनं तथा ये प्राच्च इस्वायेल्वंशस्य दृते परमेश्वरेण दृताः सर्वा महतीः क्रिया वीक्ष्य यिहोशूयस्य मरणात् परं जीवन्तोऽतिष्ठन् तेषामपि यावज्जीवनं लोकाः परमेश्वरं सिधेविरे । अपरं नूनसुतः परमेश्वरस्य सेवको यिहोशूयो दशाधिकशतवर्षवयखाः सन् ममार । ततो लोकाः गाशपर्वतस्योत्तरपार्व इफ्रेयिमपर्वतस्ये तिन्नतहेरसे तस्य भोग्यभूमेः सीन्नि तस्य घटशानं चक्रुः । इत्यं तदानीन्तनसर्वलोकेष्यपि खस्यित्वा- कानां समीपे संगृहीतेषु परमेश्वरमधीष्यायेल्वंशार्थं तेन दृतां सकल-क्रियाच्चाध्यनभिज्ञा नृतनलोका उत्पन्ना बभूवुः । अनन्तरम् इस्वायेल्वंशः परमेश्वरस्य साक्षात् कुकर्म्म वाल्देवानां सेवनच्च चक्रार । अपरं यस्तान् मिसर्देशाद् वहिष्कृत्यानिनाय स्वेषां पैठकं तं प्रभुं परमेश्वरं विहाय ते स्वेषां चतुर्दिक्स्थितलोकैः सेवितानाम् इतरदेवानाम् अनुगामिनो बभूवुः, तांच्च प्रणेमुरित्यं परमेश्वरं क्रोधयामासुः । ते परमेश्वरं विहाय वाल्देवान् अस्तारेतदेवीक्ष्य सिधेविरे ।

तत इस्वायेल्वंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्जलिते स तान् लोठकानां करेषु समर्पयामास, तवस्ते तान् लोठयाच्चक्रुः, अपरं स तेषां चतुर्दिक्स्थानां रिपूणां करेषु तान् विचिकाय ततत्त्वे रिपूणां सम्मुखे पुनः स्थिराः स्थातुं न प्रेकुः । अपरं परमेश्वरस्तानधि यद् वाक्यम् अवदत् यच्च शपथमकरोत् तदनुसारेण ते यद्यत् कर्म कर्तुम् उपकरम्यन्ते तेन परमेश्वरस्तेषाम् अमङ्गलं करोतीत्यं तेषाम् अतिक्लेशो भवति । अनन्तरं परमेश्वरस्य द्वापां द्रृत्वा रिपूणां करेभ्यस्तान् मोचयितुं विचारकेषुत्पादि-तेषु ते स्वेषां विचारकाणामपि वाक्येषु मनांसि न निवेश्येतरदेवान् अनुगम्य अभिचरन्ति तांच्च प्रणमन्ति, तेषां पूर्वपुरुषाः परमेश्वरस्थाज्ञा आचरन्तो वेन मार्गेणागच्छन्, ते तदनुसारादकृत्वा तस्मात् मार्गात् ।

१८ शीघ्रं वहिर्भवन्ति । उपद्रविभः क्षेषकेभ्यस्ते थां कातरोऽक्षिं श्रुत्वा पर-
मेश्वरेण छापां छात्वा विचारयित्वृत्यादितेषु विचारकस्य साहाय्ये छाते
१९ च तदिचारयितु योवज्जीवनं पूर्वुभ्य उद्गृता अपि ते तदिचार-
यितु र्मरणात् परं पुनः खेषां पूर्व्युरुषेभ्योपि भवता भूत्वा इतरदे-
वान् अनुगम्य सेवने प्रणमन्ति च स्वकर्मेभ्यः कुमार्गच्च न पशावदतिरे ।
२० तत इच्छायेल्वंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्ञलिते सोऽ-
कथयत् एतेषां लोकानां पूर्व्युरुषाणां समीपेऽहं यं नियमम् आदिष्ठ-
२१ वान् एते तं लज्जन्ते मम वचसि मनो न निवेश्यन्ति । अतो यिहोशूयेन
मरणकाले ये भिन्नजातीया अवशिष्टासेषां कमप्येषां समुखान्न दद-
२२ यिष्यानि । तेषां पितरो यथा परमेश्वरस्य मार्गेण गच्छन्तस्त्वाज्ञा
अगृह्णन्, ते तादृशं करिष्यन्ति न वेतोचायेल्वंशीयान् परीक्षितुं
२३ परमेश्वरस्तान् जातीयान् शीघ्रं वहिर्न छात्वा यिहोशूयस्य कर्ते न
समर्प्यावशेषयामास ।

3

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ इच्छायेल्वंशस्य मध्ये ये जनाः किनानदेशीययुद्धानि नावगतास्तान्
२ परीक्षितुं, ये च पूर्वं योद्धुं नाजानन् तान् इच्छायेलीयवंशान् युद्धं
शिक्षयितुं परमेश्वरेण ये भिन्नजातीया अवशिष्टासेषां निर्णयोऽयं ।
३ पिलेशीयानां पञ्चाधिपा वाल्हर्माणपर्वतमासभ्य हमातस्य प्रवेश-
मार्गं यावत् लिवानोनपर्वतनिवासिनः सर्वे किनानीयसीदोनीय-
४ हित्वीयलोकाश्च । परमेश्वर इच्छायेलीयानां पिलेशीयान् प्रति मूससा
यद्यद् आज्ञापयत्, ते तत्र भनांसि निवेश्यन्ति न वेति ज्ञातुं तान्
५ परीक्षितुं ते भिन्नजातीया अवशिष्टाः । तत इच्छायेल्वंशः किनानीय-
हित्वीय-इमोर्शीय-पिरिषीय-हित्वीय-यिवृषीयाणां मध्ये न्यवसन् ।
६ अपरं ते तेषां दुहितृर्थवद्दन् तेषां पुत्रांश्च खेषां दुहितृर्थवाहयन् तेषां
७ देवान् असेवन्त च । इत्यम् इच्छायेल्वंशीया परमेश्वरस्य साक्षात्
कुकर्म्म चक्रः खेषां प्रभुं परमेश्वरं विस्मृत्य वाल्देवान् चैवदक्षाणि च
सिद्धेविरे ।

तत् इस्वायेल्वंशं प्रति परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते सति सोऽराम- ८
नहरयिमीयभूपस्य कूशनरिशियाथयिमस्य करे तान् अक्रीणात् तत्
इस्वायेल्वंशीया अष्टवर्षाणि यावत् कूशनरिशियाथयिमस्य भूपते दीक्षा
आसन् । अनन्तरम् इस्वायेल्वंशीयैः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थनायां ९
कृतायां परमेश्वरस्तेषां द्वाते कालेवस्य कनिष्ठुमातुः किनसस्य सुतम् अली-
येलं तेषाम् उद्धारकं निरूप्य तान् उद्धारयामास । अपरं परमेश्वर- १०
स्यात्मनि तमधिष्ठिते सति स इस्वायेल्वंशं विचारयाच्चकार, अपरं
तस्मिन् योद्धुं निर्गते परमेश्वरोऽरामीयभूपतिं कूशनरिशियाथयिमं
तस्य करे समर्पयामास, तेन स कूशनरिशियाथयिमं जितवान् । तत् ११
चत्वारिंशद्वर्षाणि यावद् देशो निष्करणकर्त्तस्यौ, अनन्तरं किनसस्य
सुतोऽलीयेलो ममार ।

अनन्तरम् इस्वायेल्वंशीयाः परमेश्वरस्य दृष्टौ पुनः पापं कुर्वते, अतः १२
परमेश्वरस्य दृष्टौ तेषां पापकरणात् परमेश्वर इस्वायेल्वंशस्य प्रति-
कूलं मोयावीयराजम् इग्लोनं सबलं चकार । सोऽमोनीयलोकान् १३
अमालेकीयलोकांच्च खसमीपे संगटद्वा याचां द्वत्वायेल्वंशं जित्वा
तालदक्षनगरम् अथकरोत् । तत् इस्वायेल्वंशोऽष्टादशवत्सरान् यावत् १४
मोयावीयराजम् इग्लोनं सिष्वेते । अपरम् इस्वायेलीयलोकाः परमे- १५
श्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयाच्चकिरे, ततः परमेश्वरेण तेषां द्वाते वामहस्त-
कर्मकारो विन्द्यामीनवंशीयगेहसः पुत्र एह्वद उद्धारको न्यरूप्यत, इस्वा-
येल्वंशस्तेन मोयावीयराजसेग्लोनस्य ससीप उपहारं प्राहिन्वन् ।
तत् एह्वदः खस्य द्वाते हस्तप्रमाणं द्विधारयुक्तं खड्गसेकं निर्माय खदक्षि- १६
णारौ वस्त्रमध्ये गोपयाच्चकार । अनन्तरं स मोयावीयभूपतेरिग्लो- १७
नस्य समीपम् उपहारम् आनिनाय, स इग्लोनोऽतिस्थूलकायो
मनुष्य आसीत् । अनन्तरम् उपहारदाने समाप्ते स तदुपहारवाह- १८
कान् विससर्ज । किन्तु स गिर्गलस्यपाघाणाकरात् परादत्यागत्य १९
जगाद, हे राजन् भवतः समीपे मम गोपनीयं च एकम् आस्ते, राजा-
वदत् मौनीभवत, ततः समीपस्या लोकास्तस्य समक्षाद् वहि जंमुः ।
तदानोम् एह्वदः केवलं तस्यार्थं निर्मिते शैत्यगृहे समुपविश्टो राज्ञः २०
समीपं गत्वा तं बभाषे भवन्तं प्रतीश्वरस्य वाक्यसेकं ममास्ते, ततः स
खासनाद् उदत्तिष्ठत् । अनन्तरम् एह्वदः खवामहस्तेन दक्षिणोरुतः २१
खड्गमादाय तस्योदरं ताद्वग् विद्वान् येन खड्गेन समं खड्गत्सरपि २२

कुच्छिं प्रविवेश एष्ठेन स खड्गो वहिर्बभूव च, अपरं मेदसा तस्मिन् खड्गे
१३ रुद्धे सति स तं कुच्छितो वहिर्जनकरोत् । अनन्तरम् रुद्धदो उलिन्देन
१४ वहिर्निर्गत्वा शैत्यगृहस्य द्वारं रुद्गा कुञ्जिकया बद्धवान् । अपरं तस्मिन्

वहिर्गते नृपस्य भृत्या आगत्य शैत्यगृहद्वारम् अर्गलेन बद्धं वीच्य
१५ कथयामासुः, शैत्यकोऽस्ते राजा किं विश्वाम्येत्? अनन्तरं तेन शैत्यगृहस्य
द्वारे न मोचिते ते लज्जिता यावद् तावत् विलम्बचक्षुः, अनन्तरं हैः

कुञ्जिकया द्वारे मोचिते खेदां प्रभु भूमौ प्रतितो मृतस्य ददृशे ।
१६ तेषु विलम्बमानेष्वेहृदः पलाय्य तं पाषाणाकरम् अतिक्रम्य सिद्धीरां
१७ प्राप्नोत् । तत् स्थानं प्राप्य स इफ्रियमपर्वते तूर्णे वादयामास, अनन्तरम्

इखायेल्वंशः सह तेन पर्वताद् अवारोहन् ततः स तेषाभयगमामी
१८ भवन् चलितवान् । अपरं स तान् अवदत्, यूथं मम पञ्चाद् आगच्छत
परमेश्वरो युधाकं रिपून् मोयावीयान् युधाकं करेषु समाप्येत्, ततस्ते
तस्य पञ्चाद् अवरुद्धा मोयावीयानाम् अग्ने यद्देवं यद्दुनस्य घट्टान् वशीचक्षुः
ग्राणिनमेकमणि पारं गन्तु नानुजच्छुः ।

१९ अस्मिन् समये ते मोयावीयानां प्रायो दशसहस्राणि लोकान् अब-
२० धिषुः, ते द्वहत्काया बलवन्तस्य, किन्तु तेषां कोपि रक्षां न प्राप्य । इत्यं
मोयावीयकोक्तेष्विखायेल्वंशै वंशीद्वतेषु देशोऽशीतिवत्सरान् यावत्
निष्कण्ठकं तस्यै ।

२१ ततः परम् अनातस्य सुतः शम्गर उदतिष्ठत्, स गोचारणदण्डेन
पिलेष्टीयानां घट्शतानि लोकान् अबधीत्, सोऽपि इखायेल्वंशस्य
उद्गारको बभूव ।

4

४ चतुर्थ्याध्यायः ।

१ इखायेल्वंशीयानां पापं तेषां विचारथित्या दिवोराथाः कथनं १० दिवोरावार-
काभ्याम् इखायेल्वंशस्येद्वारः १८ यथेल्वोद्वारा सोपिरःसेनापतेवेदः ।

१ अनन्तरम् रुद्धस्य मरणात् परम् इखायेल्वंश ईश्वरस्य दद्यौ पुनः
२ पापं चकार । ततः परमेश्वरो हात्कोरनिवासिनः किनानीयराजस्य
यावोनस्य दद्यते तान् यक्तीणात् हरोप्ततगोप्यमनिवासो सीषिरात्स्य
३ नृपस्य सेनापतिरासोत् । तस्य नवशतानि लौहरथा आसन्, स
विंश्टिवर्धाणि यावद् इखायेल्वंशं भूशं चिङ्गेश, तत इखायेल्वंशः
परमेश्वरमुद्द्युष्य प्रार्थनाच्चकार ।

तदानीं लप्तोदीतस्य भार्या दिवोरानामिका भविष्यदक्लीखायेल् ४
वंशस्य विचारं चकार । सा रामतवैयेलयोर्मध्य इन्फ्रिमपर्वते दिवो- ५
रानामकस्य तालुच्चस्य मूले व्यवसद् इखायेल् वंशस्य विचारार्थं ६
तत्समीपम् अगच्छत् । अपरं सा लोकं प्रहित्य नपालिवंशस्यकेद-
शाद् अबोनेयसस्य सुर्त वारकम् आह्वय बभाषे, पश्य, त्वम् इखायेलः ७
प्रभुणा परमेश्वरेणेदम् आदिश्यसे, त्वं नपालिसिवूलूनवंशयो दृश्य-
हृखलोकान् आदाय तावौरपर्वतं धाहि । अहं यावीनस्य सेनापतिं ८
सीषिरसं तस्य रथान् सैन्यनिवहच्च कीर्णोनसरितस्थाटे तव समीपम् ९
आहृश्य तव करे समर्पयिष्यामि । ततो वारकस्तां जगाद, यदि त्वं १०
मया सह यास्यसि तदाहं यास्यामि, किन्तु मया सह त्वयि न गते नाहं
यास्यामि । सा बभाषे, अहमपश्यं त्वया सह यास्यामि, किन्तु युद्धयाचा-
यामस्यां तव यशो न भविष्यति, यतः परमेश्वरः सीषिरसं स्त्रिया हस्ते ११
विक्रीष्यति, अनन्तरं दिवोरोत्याय वारकेण समं केदशं जगाम ।

अनन्तरं वारकेण सिवूलूननपालिवंशयोः केदश आह्वतयो दृश- १०
सहस्राणि पदातिसैन्यानि तस्य पार्णीं जग्मुः, दिवोरापि तेन समं ११
जगाम । तस्मिन् समये मूससः श्वशुरस्य होववस्य वंशोद्भवः केनीयहे- १२
वरोऽन्यकेनीयवंशात् एथग्र भूत्वा केदशस्य समीपवर्त्तिनि सानन्दीमोद्याने
खद्वयं स्थापितवान् । अनन्तरम् अविनोयमसुतो वारकस्तावौरपर्वतम् १३
आरोहतीति वार्तां प्रायं सीषिराः स्त्रीयसर्वरथान् अर्धात् नवश- १४
तानि लौहरथान् निजसङ्गिनो निखिललोकांच्च संगटह्य हरोश्वत-
गोयिमात् कीर्णोनसरितं जगाम । तदानीं दिवोरा वारकम् अवदत्, १५
उत्तिष्ठ, परमेश्वरोऽयैव सीषिरसं तव करे समर्पयति, परमेश्वरः
किं तवाग्रगमी नास्ति ? ततो वारको दशसहस्रसैन्यैः सहावारोहत् ।
अनन्तरं परमेश्वरो वारकस्य सम्मुखे सीषिरसं तस्य समस्तरथान् १६
सैन्यानि च खड्डैराहन् ततः सीषिराः खरथाद् अवरुद्ध्य पदव्रजेन
पलायत । अपरं वारको हरोश्वतगोयिम यावत् तस्य रथानां सैन्यानाच्च १७
पश्चाद् धावितवान्, ततः सीषिरसः सर्वसैन्यानि खड्डधारै व्यापादितानि
एकमप्यवणिष्टुं नातिष्ठत् । किन्तु सीषिराः पदव्रजेन पलायमानः केनीय- १८
हृवरस्य भार्याया यायेलो दूष्यं जगाम यतो यावीननाम्नो ह्रात्सोसीय-
भूपतेः केनीयहृवरस्य वंशेन सह तदानीम् ऐक्यमत्यमासीत् ।

ततो यायेल् सीषिरसं साक्षात् कर्तुं वहिर्भूय तं बभाषे है मम १९

प्रभो, अभ्यन्तरम् आगच्छतु मम समीपम् आगच्छतु मा विभेतु, ततः स दूष्यमध्यं तस्याः समीपं गतवान् सा च कम्बजेन तं समाच्छादयत् । १६ तदानीं सीघिरास्तां जगाद्, विनयेहं पातुं मह्यं किञ्चित् तोयं देहि पिपासितोऽहं, ततः सा दुर्घस्य कूतुं मोचयित्वा पाययित्वा तमाच्छादयत् । १० अपरं सीघिरास्तां पुनर्बभाषे त्वं दूष्यद्वारे तिष्ठ, यदि कञ्चिद् आगत्य स्थानेच किञ्चित् युरुषौ विद्यते न वेति एच्छति तर्हि त्वं वदिष्यसि न ११ हि । अपरं हेवरस्य भार्या यायेल् दूष्यस्य कीलकमेकं मुद्ररञ्ज करा- भ्यामादाय धीरं धीरं तस्य समीपं गत्वा कर्णमूलं विञ्चा तं कीलकं मृत्ति- कायां प्रवेशयामास, यतः स आन्तो निद्रितस्यासीत्, इत्यं स ममार । १२ अनन्तरं यायेल् सीघिरसः पस्त्राद् धावन्तं वारकं साक्षात् कर्तुं वहि- रागत्य तस्मै कथयामास, आगच्छ त्वं यस्यान्वेषणं करोषि तं नरमहं त्वां दर्शयिष्यामि, ततस्तस्मिन् अभ्यन्तरे तस्याः समीपं गते स भूमौ पतितं १३ सीघिरसं मृतं तस्य कर्णमूलञ्ज कीलकेन विञ्चं ददर्श । इत्यं परमेश्वर- स्तस्मिन् दिने किनानीयराजं यावीनम् इस्त्रायेल्वंशस्य साक्षात् वशीभूतं १४ चकार । इस्त्रायेल्वंशं उत्तरोत्तरं बलवान् भूत्वा किनानीयभूपतेर्यावी- नस्य संहारपर्यन्तं किनानीयभूपतिं यावीनं जिगाय ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

5

दिवोरावारकयोर्गतिं ।

१ अपरं सम्भिन् दिने दिवोरा अवीनोयसमसुतो वारकस्य गीतस्मिदं अगतुः ।
२ इस्त्रायेलीयवंशानां भुख्या यत्वं प्रचक्षिरे ।
३ नरा अप्युत्कुका जाताखस्मात् सुत परेश्वरं ।
४ मनो निधन्त हे भूपाः कर्णान् दत्त नराधिपाः ।
५ अहमेव हि गारायामि समीपे परमेश्वितुः ।
६ इस्त्रायेल्प्रभुमुद्दिश्य गारायामि परमेश्वरं ।
७ हे परेश्वर सेयोरात् तते विनिर्गमे त्वया ।
८ इदोमप्रान्तराद् याने भूमेः कम्पो बभूव इ ।
९ आकाशादपतद् वृष्टिर्मध्यास्तोयमवर्धयन् ।
१० पर्वताः परमेशस्य साक्षादेव त्रवं गताः ।
११ इस्त्रायेलः प्रभोः साक्षात् सीनशाद्रिद्वं गतः ।

चनातवंशजातस्य शम्गरस्य दिनेषु हि । ६
 यादेखनामिकायात्वं योषितः समये तथा ।
 सकला राजभाग्ना हि विहीनाः पर्यक्तैर्जनैः ।
 पाञ्चां वक्त्रोपमार्गेण गमनत्वं प्रचक्रिरे ।
 शास्त्रा नासीत् तदा कोपि यावद्ग्रात्यितवयह्व ।
 दिवोरानामिकेष्वायेल्वंशानां माटृरूपिका ।
 तावन्तुख्यजना नासन् इस्वायेलीयनोद्यति ।
 वृत्तेषु नूनदेवेषु गोपुराणागमद् रणः ।
 चत्वारिंशत्स्तुहस्ताणामिष्वायेल्वंभुवां तदा ।
 किमेकं फलकं वासीद् अथवा शल्यमेकर्त ।
 इस्वायेलोऽधिपानां ये लोकानात्म य उत्सुकाः । ७
 आत्मे तेषु भम प्रीतिर्यूद्यं स्तुत परेश्वरं ।
 हे चित्रगद्भारुषा उपविष्टाः सुचेलके । ८
 भमन्तः पर्यिभिः सर्व्यर्थं तमुपग्रायत ।
 निपानेषु च कामिन्यो लोकान्द्वयिभागतः । ९
 यत्र प्रकुर्वते नादं सर्वैस्तत्र प्रकीर्त्यतां ।
 धर्मकर्म यरेशस्य धर्मकर्म च शासितुः ।
 इस्वायेलीयेष्वे यः परेश्वेन निरूपितः ।
 ततः परेश्वितुर्लोकैः पुरदारं प्रविश्यतां ॥ १०
 जागृहि हे दिवोरे त्वं सचैतन्या भव खद्यं ।
 प्रगाय तव गीतत्वं त्वमप्युत्तिष्ठ वारक ।
 अवीनोयमपुत्र त्वमादाय याहि बन्दिनः ।
 आयातास्तत्र लोकानां ये मुख्याः परिशेषिताः । ११
 बलवच्छ्रुभिर्येद्गुप्ते परेश्वरो माम् उपाकरोत् ।
 एतेषां मध्यतोऽमालेकदेशीयेष्वायिभ्यभूत् । १२
 मध्ये तव मनुष्याणां विन्यामीनोऽनुगाम्यभूत् ।
 माखोराद् आयुरध्यक्षाः सिवृक्षनात्म लेखकाः ।
 इषाखरीयमुख्यात्वं सार्वमासन् दिवोरया । १३
 अवस्थनरूपत्वं वारकस्य लिषाखरः ।
 अधावत् समभूमिं हि तेनैव सहितसदा ।
 आसीद् गुर्वीं मनःपीडा रूपेणसरितां तटे । १४

- १९ रुवेणवंश मेषाणां रवं श्रोतुं व्रजस्य वै ।
मेषस्थानस्य मध्ये हि कुतो वासः द्वनस्वया ।
आसीद् गुर्वी मनःपीडा रुवेणसरितां तटे ।
लोका गिलियदीयाच्च यद्दन्पारे विशश्रमः ।
२० दाने ये संस्थिता लोकाः पौते तस्युः कुतो हि ते ।
आश्चेदोऽस्यात् तटे सिन्धोः खातेषु स उपाविश्ट् ।
नपालिसिवलून्दंश्चौ संग्रामस्य भगुस्यले ।
यावत् स्वमरणं तावद् अकुर्वाताम् असेः पर्य ।
२२ छतं युद्धं वृपैरेत्य मगिहोस्तोवसन्निधौ ।
किनानन्दपवर्गेण छतं युद्धच्च तानके ।
न हि रुप्यं धनं किञ्चित् तैर्जनैः समलभ्मि च ।
च्यमवद् गगणे युद्धं भानि स्वस्वगमे पथि ।
२३ सीघिरःप्रतिकूलं हि समीकं समकुर्वत ।
कीश्वानसरिच्च प्राचीना भासयित्वाहरच्च तान् ।
मामकीनमनख्वन्तु सबलीभूय संचल ।
२४ वेगात् सञ्चालिताश्वानां वीरैः खुरमभव्यत ।
परेष्ठूत आहेति मेरोसः परिष्ठप्यतां ।
तन्निवासिजनेभव्य दत्तं प्राप्यं कदूल्यणं ।
२५ साहाय्यार्थं परेष्ठस्य यतस्ते न समागताः ।
बलवच्छनुभिर्येद्दुः पक्षीयाः परमेश्वितुः ।
केनीयहेवरो भार्या यायेल् धन्यास्ति योषिवां ।
२६ दूध्यसंवासिनारीभ्यो वरप्राप्ता भविष्यति ।
सीघिरसार्थिते तोये तया दुर्घमदीयत ।
२७ वृपोपयुक्तपात्रेणानीथ क्षीरमदायि हि ।
आदाय कीलकं हस्ते दक्षहस्ते च मुद्दरं ।
२८ साहन् सीघिरसं तेनाविधत् तस्य च मस्तकं ।
कपोलं तस्य विङ्गा च परिभिन्नं चकार सा ।
२९ स नरः पादयोस्तस्या नमन् पतंच्च लभते ।
स तस्याः पादयोर्यच्च नमन्नेव पपात हि ।
३० तच्चैव स नमस्कृत्य प्रपतन् निधनं गतः ।
तदानीं सीघिरोमाता गवाक्षेण समीक्ष्य वै ।

बातायनात् समाह्य वच एतद् अभाषत ।

रथस्तु समायातुं विलम्बं कुरुते कुरुतः ।

तदीयरथचक्राभ्यां विलम्बः क्रियते कुरुतः ।

ज्ञानवद्यः सहायास्ता उत्तरं दातुमुद्यताः ।

सा चापि निजवाक्यस्य जगाद् खयमुच्चरं ।

ख्यानि यानि वस्तुनि विभज्यन्ते न तानि तैः ।

एकैकसै पुमांसे किं द्येककन्दा न दीयते ।

सीषिरसे च वस्तुं न विचित्रं सूचिकर्मणा ।

सूचिभिर्निर्मितं वास आहृतं बन्दिकरण्तः ।

परेष्ठ रिपवः सर्वे तव नश्यन्तु ते तथा ।

तव प्रेमक्षतः सर्वे भवन्तु दितभानुवत् ॥

अनन्तरं चलादिंशदर्थाणि यावद् देशो निष्करणकं तस्यै ।

१६

१०

११

6

इष्टोऽध्यायः ।

१ पापकारणात् मिदियनीयैरित्यायेल्वंशस्यापद्वत्तलं तस्माद् भविष्यद्वादिनः कथनं
११ गिदियोनं प्रति परमेश्वरीयद्वृत्य कथनं १० दूतं प्रति गिदियोनस्य निवेदनं
नेत्रेष्याच्च १५ बालो वेद्या भञ्जनं १८ लोकानां विरुद्धं पूचस्य छने योगाश्च विरोधः
१९ गिदियोनसमीपे लोकानां मेलनं २० गिदियोनेन प्रार्थितचिचिङ्गानां कथनं ।

अनन्तरम् इत्यायेल्वंशेन परमेश्वरस्य साक्षात् यापे कृते परमेश्वरः १
समवर्धाणि यावत् मिदियनीयलोकानां करेषु तान् समार्पयत् । तत १
इत्यायेल्वंशस्य प्रतिकूलं मिदियनीयलोकाः प्रवला बभूवुरत इत्यायेल्-
वंशस्त्वेभ्यो भयात् पर्वतस्येषु खोतोमार्गेषु गुहासु दुर्गमस्येषु स्थानेषु २
च खेषां वासान् निदधिरे । अपरम् इत्यायेल्वंशीयैर्वैर्ज उप्ते मिदिय-
नीया अमालेकीयाः पूर्वदेशीयाच्च तेषां प्रतिकूलम् आगत्य तेषां समुखे ३
शिविरं स्थापयन्ति, असायाः प्रवेशस्यानं यावद् भूमेष्वत्पद्मानि शस्या-
दीनि सर्वाणि विनाशयन्ति, तच्चेष्वायेल्वंशेषो मेषगोगार्द्धभादीनां खाद्यं ४
किमपि वस्तु नावशेषयन्ति च । यतः पशुभिः सहितेषु तेष्वागतेषु बाज-
ल्येन शूककीटवत् तेषां दूष्याणाम् आगमनं भवति ते तेषां महाङ्गाच्चा-
संख्याः सन्ति ते च देशं विनाशयितुं तं प्रविशन्ति । इत्यं मिदियनीयैरि-
त्यायेल्वंशस्यानिदुर्गतिर्जाता तस्माद् इत्यायेल्वंशः परमेश्वरसुदिश्य
कातरोक्तिं चकार ।

७ अनन्तरम् इस्तायेल्वंशेन मिदियनीयेभ्यः परमेश्वरम् उद्दिश्य कात-
न दोक्षौ कृतायां परमेश्वर इस्तायेल्वंशं प्रति भविष्यदादिनमेकं प्रेषया-
मास, सोऽवदत् इस्तायेलः प्रभुः परमेश्वर इति वाचं गदति, अहं
८ युग्मान् मिसराद् चानयं दासत्वागाराद् अमोचयं मिस्तीयादिभ्यो युग्म-
दुप्रयाविभ्यच्च युग्मान् उदधार्य युग्माकं सम्मुखात् तान् दूरीकृत्य
१० तेषां देशं युग्मभ्यमददाच्च । अपरं युग्मानहसुक्तवान् अहमेव युग्माकं
प्रभुः परमेश्वरः, यूयं येषां देशे वसथ तेषाम् इमोरीयाणां देवान् माहि-
यध्यं, किन्तु यूयं मम वचसि मनो न न्यवेश्यत ।

११ अनन्तरं परमेश्वरस्य दूत आगत्य अवीयेषीयोयाशेनाधिकृतायाम्
अफ्रायाम् अलोनवक्त्रस्य मूले समुपाविश्वत्, तदानीं तस्य सुतो गिदि-
योनो मिदियनीयेभ्यो रक्षितुं द्राक्षापेषणार्थकुण्डमध्ये गोधूमान् अम-
१२ ईयत् । तत्र परमेश्वरस्य दूतस्तसै दर्शनं दत्त्वा तत् अभाषत, हे
१३ महावीर परमेश्वरस्त्वं सहाय आस्ते । ततो गिदियोनः प्रव्यवदत् हा
हा हे मतप्रभो परमेश्वरो यद्यस्माकं सहाय आस्ते तर्ह्यस्मान् प्रवेतानि
कुतो घटनि? परमेश्वरः किमस्मान् मिसरान्नानयदिति वचसास्त-
पूर्वपुरुषैरस्मान् प्रति प्रकाशितानि तस्याच्चर्यकर्माणि कुत्राधुना? १४
परमेश्वरोस्मान् विहाय मिदियनीयानां करेषु समर्पितवान् । ततः परमे-
श्वरस्तं समालोक्य बभाषे त्वं खस्य बलेनानेन गच्छ त्वं मिदियनीयानां
१५ करेभ्य इस्तायेल्वंशम् उद्गारयिष्यसि त्वं किं मया न प्रहितोऽसि? ततः स
तमवदत्, हा हा हे मम प्रभो पश्य मिनश्चैर्वश्मध्ये मम कुलं सर्वस्मात्
चुन्नं, अपरं नम तातस्य निवेश्वनेऽहं सर्वस्मात् चुन्नः, अतोऽहं केन प्रका-
१६ रेणेस्तायेल्वंशम् उद्गारयिष्यामि? ततः परमेश्वरस्तं जगाद, अहमेव तत्र
सहायो भविष्यामि, त्वं मिदियनीयान् मनुष्यैकमिव व्यापादयिष्यसि ।
१७ सोऽवदत् यद्यहं भवतो दृष्ट्या कृतां प्राप्तवान्, तर्हि भवानेव मां
१८ सम्भाषत इति चिङ्गमेकं मह्यं ददातु । अहं विनये यावदहम् अभ्यन्तरं
गत्वा नैवेद्यमादाय भवतः साक्षात् नोत्स्वज्ञामि, तावद् भवता स्थाना-
न्तरं मा गम्यतां, ततः स उक्तवान् यावत्र प्रव्यागमिष्यसि तावदहं
१९ विलम्बिष्यामि । तदा गिदियोनोऽभ्यन्तरं गत्वा क्षागवत्समेकम् एकैका-
परिमितस्य गोधूमचूर्णस्य किञ्चत्पूर्वपिच्छकांच्च कृत्वा तन्मांसादीनि
डस्तके यूधस्त्रं मृत्याच्च निधाय वहिरेलादक्तस्य मूलमानीय तस्य समीप
२० उत्सर्ज । तत ईश्वरस्य दूतस्तमवदत्, त्वम् एतन्मांसं किञ्चत्पूर्वपूर्पां-

स्वादाय पाषाणस्योपरि निधाय यूषेण निविश्च तदा तेन तथैव क्षते
परमेश्वरस्य द्रूतः सहस्रस्थितदण्डस्याग्रं विस्तार्य तन्मांसं किञ्चनशून्य- ११
पिष्ठकांच्च पस्पर्शं ततस्तस्मात् पाषाणाद् वक्त्रिनिर्गत्य तन्मांसं पिष्ठकांच्च
ददाह, अनन्तरं परमेश्वरस्य द्रूतस्तत्समीपात् प्रतस्ये । तदा स परमे- १२
श्वरस्य द्रूत एवेति वीक्ष्य गिदियोनो बभाषे हा हा हे प्रभो परमेश्वर,
परमेश्वरस्य द्रूतः समुखासमुखी भूतो भया दृष्टः । ततः परमेश्वरस्तम् १३
च्छवदत् शुभं तव माभैषीः, न मस्तिष्ठसि । अनन्तरं गिदियोनस्तत्र १४
परमेश्वरसुदिश्य वेदिमेकां निर्माय तस्या नाम यिहेवाः-शालोम्
(परमेश्वरः शुभकर इति) चकार । अवीदेशीयाणाम् अफ्रायाम्
अद्यापि सा विद्यते ।

अनन्तरं तस्यां रजन्यां परमेश्वरस्तं व्याजहार त्वं स्वतातस्य युव- १५
बलीवर्दं सप्तवर्षवयस्कं द्वितीयं बलीवर्दच्च गृहीत्वा तव तातस्य वाल-
देवोदिश्या या वेदिरास्ते तां भंगित तत्समीपस्यं चैवदृक्ष्च द्विन्धि ।
अपरम् अस्य दृष्ट्यवत्तस्य शिखरे निरूपितस्याने स्वप्रभुं परमेश्वरम् १६
उदिश्य यज्ञवेदिं निर्माहि, अपरं तं द्वितीयं बलीवर्दं गृहीत्वा केद-
नीयस्य चैवदृक्ष्चस्य काष्ठेच्छज्जधि । ततो गिदियोनः स्वभूत्यगणाद् दश- १७
नरान् गृहीत्वा परमेश्वरेणादिष्टं कर्म चकार, किन्तु स्वतातस्य परि-
जनेभ्यो नगरस्यलोकेभ्यस्य भयाद् दिया तद् अक्षत्वा रात्रौ चकार ।

अपरं वालो वेदिर्भग्ना समीपस्यचैवदृक्ष्च द्विन्नो नवनिर्मिताया १८
वेद्या उपरि द्वितीयबलीवर्दं उत्स्थित इति नगरस्यलोकाः प्रत्यूष उत्थाय
वीक्ष्य परस्परं बभाषिर्दे कर्मेतत् केनकारि ? अनन्तरं यत्तोऽनु- १९
सन्धानेन बुद्धा व्याहरन्, योयाशस्य सुतेन गिदियोनेन कृतमेतत् ।
ततो नगरस्या लोका योयाशं व्याहरन्, तव सुतं वहिरानय स बधयोग्यो २०
यत्तो वालो वेदिं भग्नवान् तत्समीपस्यं चैवदृक्ष्च द्विन्नवांच्च । तदा २१
योयाशः स्वस्य प्रतिकूलं समुत्तितान् सर्वान् जगाद्, यूं किं वालो
योद्भासः ? यूं वा किं तं जयिनं विधास्यथ ? यो जनस्तस्य क्षते युध्यति,
एतत्प्रभातसमये तस्यापम्भुर्भवतु, स यदि देवः स्यात् तर्हि स्वक्षते
स्वयं युध्यतु यतस्तस्यैव वेदिर्भग्ना । अतः स यस्य वेदिं भग्नवान् स वाल् २२
तेन युध्यतु वचसानेन तद्विनमारभ्य तस्य नाम यिरुव्वालो वाल्
युध्यत्विति चक्रे ।

तदानीं मिदियनीया अमालेकीयाः पूर्वदेशीयास्य सोका मिलित्वा पारं २३

४ गत्वा विश्रीयेत्प्रान्तरे शिविरं स्थापयामासुः । किञ्चु गिदियोनः परमे-
वरस्यात्मनाविष्टः सन् तूरीं वादयामास तत् अबीयेत्रीयलोकात्तस्य
५ समीपे मिलिताः । अपरं तेन मिनशिवंशस्य सर्वंच दूतेषु प्रहितेषु
तदंशीया अपि तस्य समीपे मिलिताः । अनन्तरं तेन आश्वेत्वंशस्य
सिवूलूनवंशस्य नपालिवंशस्य च समीपं दूतेषु प्रहितेषु ते वंशीयात्तत्व-
मीपम् आगच्छन् ।

६ अनन्तरं गिदियोन ईश्वरं बभाषे, यदि भवान् स्वाक्षानुसारेण
७ मम कराभ्याम् इस्त्रायेत्वंशं मोचयति, तदाहं शख्यमद्दनस्थाने मेषाणां
यानि किन्नलोमानि स्थापयिष्यामि केवलं तेषां लोमामुपरि यदि
शिशिरस्तिष्ठति सर्वा भूमित्य शुष्का तिष्ठति तर्हि भवान् स्वाक्षानु-
८ सारेण मम कराभ्याम् इस्त्रायेत्वंशं मोचयिष्यतीति ज्ञास्यामि । तत-
स्तस्मिन्नेव कर्मणि घटिते परदिने स प्रत्यूष उत्थाय तानि लोमानि
९ निष्पीड्य तेभ्यः पूर्णं कंसमेकं शिशिरं चिक्षेप । तदा गिदियोन ईश्वरं
याजहार, भवान् महां न ज्ञेतस्यति केवलम् अहं पुनरेकं वचो वदि-
ष्यामि विनयेहं लोमभिः पुनरेककृत्वेऽहं परीक्षिष्य, अद्युना केवलं
१० लोमां शुष्कात्वं भवतु सर्वभूमेरुपरि शिशिरस्तिष्ठतु । अनन्तरम् ईश्वर-
स्तस्यां रजन्यां तथैव चकार तेन केवलं लोमां शुष्कता बभूव सर्वभूमौ
च शिशिरः पमात ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ गिदियोनस्य सेन्यानां न्यूनीकरणं १० स्वस्य कथां त्रुत्वा गिदियोनस्य मनसः
स्थिरता १५ सेन्यं प्रति गिदियोनस्याज्ञा १५ अपरं प्रदीपतूरोवैर्तिर्दियनीयानां
पराजयः २४ द्वारेवस्य सेवस्य च स्वपयोर्वशीकरणं ।

१ अनन्तरं यिरव्वालोऽर्धाद् गिदियोनस्य सङ्ग्रिनश्च सर्वे लोकाः
प्रत्यूष उत्थाय ऐनहर्दोदनामकस्याने शिविरं स्थापयामासुः, किञ्चु
मिदियनीयानां शिविरं तेषामुत्तरदिशि मेत्रिपर्वतस्य समीपस्थोपव्य-
२ कायाम् आसीत् । अनन्तरं परमेश्वरो गिदियोनं व्याजहार तव
सङ्गिजनानां बाज्जस्यमधिकं, अतस्तेषां करेषु मिदियनीया मया न
३ समर्पयिष्यन्ते, समर्पितेषु तेषु वयं स्वबाज्जबलैर्जयिनोऽभवामेति वाचं
४ वदन्त इस्त्रायेत्वलोका मम प्रतिकूलं दर्पिष्यन्ति । अतस्वं गत्वा लोकानां
अुतिषु कथामिमां घोषय यो जनो भयात्तः कम्पमानश्च स प्रत्यूषे गिलि-

यदपर्वतेन परावर्ततां ततो लोकानां मध्याद् द्वाविश्वति सहस्राणि लोकाः ४
परावृत्य गता दशसहस्राणि चावशिष्टाः । अनन्तरं परमेश्वरो गिदियोनं ५
आहृत्, लोका अधुनापि अधिकाः सन्ति, त्वं तान् तोयसमीपम्
ज्ञानय, तचाहृत् तव छते तान् परीक्षिष्ये ततस्त्वया समस् अयं यास्यतीति ६
वाचं यमधिगदिव्यामि स एव त्वया समं यास्यति, यज्ञाधि नायं यास्यतीति ७
वदिव्यामि स त्वया समं न यास्यति । ततस्तेन तोयसमीपं लोकेवानोतेषु ८
परमेश्वरो गिदियोनं जगाद् ये सारमेयवद् इस्ताभिस्तोयं लिङ्हन्ति ९
तान् एथक् स्थापय, तथा ये पातुं जानूनि पातयन्ति तानपि एथक् १०
स्थापय । ततः शतत्रयसंख्या नरा वदनेषु करान् दत्त्वा तोयं लिङ्हन्तः ११
पपुः किन्त्वन्ये सर्वे पातुं जानूनि पातयामासुः । अनन्तरं परमेश्वरो १२
गिदियोनं बभाषे, लिङ्हन्तस्तोयपायिनो य एते शतत्रयलोका एतैरहृष्टे १३
युग्मान् भोचयिव्यामि मिदियनीयान् युग्माकं करेषु समर्पयिव्यामि च, १४
तदन्यलोकाः सर्वे स्वस्वस्थानं गच्छन्तु । अनन्तरं ते लोकाः स्वस्वकरौ १५
भूम्यद्वयाणि तूरीच्च जग्जः, अपरं स इस्तायेलवंशस्यावपिष्ठान् सर्व-
जनान् स्वस्वस्थानं विहृज्य तान् शतत्रयमनुष्यान् स्वसमीपे निदधे, १६
तदानीं मिदियनीयसैन्यानि तस्याध उघव्यकायाम् अतिष्ठन् ।

अनन्तरं तस्यां रजन्यां परमेश्वरस्तु व्याजहार, उत्तिष्ठ तेषां शिविरं १७
याहि यतोऽहृष्टे तद् युग्माकं करेषु समार्पयं । यदि त्वं यातुं बिभेषि तर्हि १८
तव दासं फूरसं सङ्किनं छात्वा शिविरं याहि । अपरं सेना यद् वदन्ति १९
तत् इहमु ततस्त्वं बलवान् भविष्यसि, अतस्तेषां शिविरं याहि । ततः २०
स खदासेन फूरसा समं शिविरस्थानां सुसञ्जलोकानाम् अयं २१
जगाम । ते मिदियनीया अमालेकीयाः पूर्वदेशीयाच्च लोका बड्डत्वका- २२
रणात् शूककीटवत् प्रान्तरम् आच्छादयन्, अपरम् उद्यां अपि बड्डत्व-
कारणात् जलधितटस्थितिता इव असंख्या आसन् । अनन्तरं गिदियोने २३
प्रविष्टे तेषां मध्य एको जनः सबन्धवे स्वप्रकथामिमामकथयत् पश्याहृ
खप्रेत्पश्यं यद् यवचूर्णे निर्मित एकः पूर्णो मिदियनीयानां शिविरमध्येन २४
लुठन् दूष्यगृहसमीपमुपस्थाय तदाहृन् तेन दूष्यं न्युजीभूय दिर्घाकरं २५
निपपात । ततस्तस्य बन्धुः प्रत्यवदत् तद् इस्तायेलवंशीयो यो यो- २६
वाशस्तस्तस्य गिदियोनस्य खड्डं विनान्यत् किं भवेत्? ईश्वरो मिदि-
यनीयलोकान् द्वात्स्त्रं शिविरच्च तस्य करे समार्पयत् ।

तदा गिदियोनस्तात्स्वप्रस्य कथां तस्या अर्थच्च अुत्ता प्रणम्य इस्तायेल- २७

वंशस्य सैन्यानां मध्यं प्रत्यागत्य जगाद उत्तिष्ठत परमेश्वरो युधाकां करेषु
१६ मिदियनीयानां शिविरं समार्पयत् । अनन्तरं स तान् शतत्रयलोकान्

चीन् अंशान् छात्वा सर्वेषां करेष्वेकैकां तूरीम् एकैकं शून्यघटं तन्मध्ये
१० प्रदीपस्त्र ददौ । अपरं स तान् अवदत्, यूयं मां प्रति निरीक्ष्य ममेव

कर्म कुरुत, शिविरस्य प्रान्तप्राप्तेन मया यत् कारिष्यते, युधाभिरपि
१५ तदेव कर्त्तव्यं । मया मम सङ्गिभिर्च तूरीषु वादितासु यूयमपि

शिविरस्य चतुःषु पार्श्वेषु तुरीवादयित्वा परमेश्वरस्य गिदियोनस्य च जय
इति वाचं वदिष्यथ ।

१८ अनन्तरं मध्यप्रहरस्य प्रथमे नूतनस्त्रिणां नियोगात् किञ्चित् परं
गिदियोनस्त्रियोन्नियन्त्रित एकशतलोकाच्च शिविरस्य प्रान्तं प्राप्य तूरीवाद-

१० यामासुः स्वस्वहस्तस्यितान् घटांच्च बभञ्जुः । इत्यं अंशा लोकास्तूरीवाद-
दयामासुः घटांच्च बभञ्जुः, अपरं वामकरेषु प्रदीपान् इक्षिणकरेषु

च वादनोयास्तूरी जंगज्जः, अपरं परमेश्वरस्य गिदियोनस्य च खड्डायेति
२१ वाचम् उच्चैः कथयामासुः । तेषाम् एकैको जनः शिविरस्य चतुर्दिव्यु
स्वस्यानेऽतिष्ठत् ततो रिपूणां सर्वसैन्यान्याटाच्यत्त शब्दायमानानि

२२ च पलायन्त । यतस्तैः शतत्रयलोकैस्तूरीषु वादितासु परमेश्वरः शिविर-
स्यान् सर्वखड्डधारिणः परस्परं योधयामास ततः सैन्यानि सिरे-

दास्यवैतशिद्वां टब्बतच्च यावद् चावेलमिहेलायाः सीमादिशं पलाया-
२३ चक्रिरे । अनन्तरं नपाल्याशेरभिनशिवंश्रीया इस्त्रायेलोका मिलित्वा

मिदियनीयानां पञ्चाद् धावन्तो जग्मुः ।

२४ अनन्तरं गिदियोन इफूयिमपर्वतस्य सर्वत्र व्रेति दूर्तै र्वाचमिमां
घोषयामास यूयं मिदियनीयानां प्रतिकूलम् अवरुद्धागच्छत तेषामग्रे च

२५ वैतवारां यावद् घट्टान् यर्दननदीच्च वशीकुरुत, तत इफूयिमीयाः सर्वे
लोका मिलित्वा वैतवारां यावद् घट्टान् यर्दननदीच्च वशीचक्षुः । अपरं ते

चोरेवसेवनामानौ मिदियनीयवृपौ धत्वा चोरेवनाभक्षैल चोरेवं जप्त्वः
सेवनाभक्ष्य द्राक्षापेषणकुण्डस्य च समीपे सेवं जप्त्वः । अनन्तरं ते
मिदियनीयानां पञ्चाद् दधावुः किन्त्वोरेवस्य सेवस्य च शिरसी यर्द-
नस्य पारे गिदियोनस्य समीपम् आनिन्दुः ।

चेलोयानाद्य लोकानां तिरस्कारकयनं १० सेवहस्तमुद्ग्रयोर्दृतलं १२ सुक्षोतपिन्-
चेलुलोकानां प्राणिः १८ दृथो र्थपदो वर्धः २२ राज्ञिं कर्त्तम् अनिष्टता गिदि-
यानेन लक्ष्मीर्णितकुण्डलेरेफोटनिर्णाणं २८ मिदिधनोयानां पराजयः २६ गिदि-
यानस्य सन्ततेर्वत्याय कथनं २९ इष्टायेलवंशस्याकृतजडात् ।

अनन्तरम् इफ्रियमलोका गिदियोनाय कथयामासुः, त्वं मिदियनीय- १
लोकैः सह योद्धुं गमनकाले यदस्मान् नाक्षयोऽस्मान् प्रति त्वया कुत् २
ईद्वग् अवहृतम् इति वाचा तैस्तेन समं भृशं अवादि । ततः स ३
तान् अवदत् युधाकं कर्मवद् अधुना किं कर्म भया छतं? अवीवेषरस्य ४
सकलत्राक्षाफलानां चयनाद् इफ्रियमस्यावशिष्टत्राक्षाफलानाम् उच्छ्रतं ५
किं श्रेष्ठो नहि? इश्वर ओरेवसेवनामानौ मिदियनीयानां हौ राजानौ ६
युधाकमेव कर्त्तलीकृतवान् युधाकं कर्मवत् भया किं कर्म कार्तुं श्रेके? ७
रत्तादृशि वचने कथिते तं प्रति तेवां क्रोधो निवृत्वे ।

गिदियोनस्य सङ्गिनः शतत्रयलोकाच्च आन्तः सन्तोषिपि पञ्चाद् ८
धावन्तो यद्दनमागत्य पारं गताः । ततः स सुक्षोतस्यलोकान् अवदत्, ९
यूयं मम पञ्चाद्रामिष्यो लोकेभ्यो भक्षदव्याणि दातुम् अर्हय यतस्ते १०
आन्ता अभवन्, अर्हं सेवहस्तमुद्ग्रनाम्भिर्मिदीयनीयानां राज्ञोः पञ्चाद् ११
धावामि । ततः सुक्षोतस्याधिपा अकथयन्, सेवहस्तमुद्ग्रयोः सैन्यानि १२
किमिदानीं तव वशे सन्ति वद् वयं तव सैन्येभ्यो भक्ष्याणि दातुम् १३
अर्हामः? ततो गिदियोनोऽवदत् यदेश्वरः सेवहस्तमुद्ग्री मम वश्यौ १४
कस्त्वयति तदाहं काननस्य झगालकेलिक्करणकैर्युद्धाकं मांसं क्षेत्यामि । १५
अनन्तरं स तस्मात् पिनूयेलं प्रगत्य तत्रस्यलोकानपि तादृशं जगाद्, १६
ततः सुक्षोतस्यलोका यादृगवदन् पिनूयेलस्यलोका अपि तादृशं जगदुः १७
तदा स तान् पिनूयेलस्यलोकानपि व्याजज्ञार, भया कुश्लेनागमन- १८
काले युधाकं दुर्गमिदं भन्त्यते ।

तस्मिन् काले सेवहस्तमुद्ग्री कर्कोर आस्तां ताभ्यां समं पूर्वदेशीय- १९
लोकानां सर्वसैन्यानामवशिष्टाः सर्वसेना अर्थतः पञ्चदशसेवहस्ताणि २०
लोका चासन् यतो विंशतिसेवहस्ताधिकं लक्ष्मीम् अखलधारिणो लोका २१
जन्मिरे । अनन्तरं गिदियोनो नोवहस्य यग्विहस्य च पूर्वस्यां दिष्टि २२
दूष्यनिवासिनां मार्गेणोर्ध्वं गत्वा सेना आजघान यस्मात् ताः सेना २३
गिष्करटकम् अवसन् । अनन्तरं सेवहस्तमुद्ग्री पश्चाधितौ स च तयोः २४
पञ्चाद् धावन् सेवहस्तमुद्ग्रनामानौ तौ मिदियनीयराजौ दधार तयोः २५
सर्वाः सेनाच्चोद्देशयाच्चकार ।

१२ अनन्तरं योयाशस्य सुतो गिदियोने हिरसाख्येनोर्जगामिमार्गेण
 १४ युद्धात् परावद्यागत्य सुक्षेत्रनिवासिनमेकं तरणं धृत्वा प्रचक्षत् ततः स
 १५ तत्कृते सुक्षेत्रस्याधक्षाणां सप्ताधिकसप्ततिनामानि लिलेषु । अनन्तरं
 स सुक्षेत्रीयलोकानां समीपमुपस्थाय जगाद्, सेवहस्य सल्मुद्रस्य च
 सैन्यानि क्रिमिदानौं तव वशे सन्ति तत्कृते किं वर्यं तव खान्त-
 लोकेभ्यो भक्ष्याणि दातुम् अर्हाम् इति वाचा यूयं यावधि मां तिरखृत-
 १६ वनस्त्रौ सेवहस्य सल्मुद्रौ पश्यत । अपरं स तस्य नगरस्य प्राचीनान् धृत्वा
 काननस्य करण्टकैः पृथगालकोल्पिभिर्च तान् सुक्षेत्रीयलोकान् शिद्यां-
 १० मास । अनन्तरं स पिनूयेलस्य दुर्गं भक्षा तस्य नगरस्य लोकान्
 अबधीत् ।

१८ अनन्तरं स सेवहं सल्मुद्रच्च जगाद्, तावोरे युवाभ्यां इता लोकाः
 कोटिशः? ततस्त्रौ ग्रन्थवदतां भवान् यादृशस्तेषि तादृशः, सर्वे राज-
 १९ पुत्रा इवासन् । ततः स कथयामास ते मम सहोदराः, नित्यजीविनः
 परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वरहं कथयामि यदि युवां तेषां प्राणान् अरद्धि-
 २० यतं तर्हि युवामहं नाहनिष्यं । अनन्तरं स खञ्चेषुतं येघरं जगाद्
 त्वमुत्थाय तौ जहि किन्तु स वालक एतत्कारणाद् भवात् खखड्ङं
 २१ न वहिष्यकार । ततः सेवहस्य सल्मुद्रौ कथितवन्तौ, भवान् उत्थायावां
 हन्तु, यतो यो यादृशः पुरुषस्ताटशमेव तस्य वीरत्वं, अनन्तरं गिदियोन
 उत्थाय सेवहस्य सल्मुद्रौ जघान, अपरं तयोर्महाङ्गानां करणानां सर्वान्
 चन्द्रहारान् जगाव ।

२२ अनन्तरम् इस्तायेलवंशा गिदियोनं जगदुः, त्वं पुक्तपौत्रादिपरम्यर-
 यासाकमाधिपत्वं कुरु यतस्वमस्मान् मिदियनीयानां करेभ्यो रक्षित-
 २३ वान् । ततो गिदियोनेऽवदत्, अहं युश्माकम् अधिपतित्वं न करिष्यामि
 मदीयसुतोपि युश्माकम् अधिपतित्वं न करिष्यति, यतः परमेश्वरो
 २४ युश्माकं अधिपतिशास्ते । अनन्तरं गिदियोनः कथयामास, युश्मानहं
 निवेदयानि यूयं खखलोठितं कर्णकुण्डलान्यासन् । ततस्ते प्रत्यवदन्
 २५ इस्तायेलीयलोकानां सौवर्णानि कर्णकुण्डलान्यासन् । ततस्ते प्रत्यवदन्
 वदं तान्यवश्यं दास्यामः, अनन्तरं तैर्वसनमेकं यातयित्वा खखलोठि-
 २६ तानि खर्णकुण्डलानि तत्र निक्षिपानि । ततः करणभूषाः कर्णपुष्पाणि
 मिदियनीयवृपतीनां परिदेयानि कापिलरङ्गवस्त्राणि तेषां महाङ्गानां
 करणभरणानि विना तेन प्रार्थितकर्णकुण्डलानां परिमाणं सप्तशता-

धिकसहस्रेकल्पुवर्णानि बभूव । अनन्तरं गिदियोनस्तेनैकम् एषोदं १७
निर्माय खवसतिपुर्याम् अफ्रायां तत् स्थापयाच्चकार, तेन सर्वं इच्छा-
येल्वंश्शस्तस्मिन् स्थाने तस्य पञ्चाद् अभिचारी बभूव तच्च गिदियोनस्य
तस्य परिजनस्य चोन्मायरूपं बभूव ।

इत्यम् इच्छायेल्वंशस्य सम्मुखे पराजिता मिदियनीयाः स्वं स्वं शिरः २८
पुनर्वत्तोलयितुं न शेकुः अनन्तरं गिदियोनस्य समये चत्वारिंश्चद् वत्स-
रान् यावद् देशो निष्कारटक आसीत् ।

अनन्तरं योयाशस्य सुतो यिष्वालो निजगृहं गत्वा न्यवसत् । तस्य २९
गिदियोनस्यौरसपुत्राः सप्ततिरासन् यतस्य वह्न्या जाया आसन् । ३०
शिखिमे तस्य या उपपत्न्यासीत् सापि तस्य सुतमेकं प्रसुषुवे, अपरं तस्य ३१
नाम अवीमेलक इति चकार ।

अनन्तरं योयाशस्य सुतो गिदियोनेऽति उद्भावस्थायां भमार, ३२
अवीभेषीयाणाम् अफ्रायां खस्य पितुर्वीयाशस्य उमशाने तस्य उमशानं
बभूव । अनन्तरं गिदियोने मृत इच्छायेल्वंशाः पुनर्वाल्देवानाम् ३३
अनुगमनेन अभिचारिणो भवत्तो वाल्विरीतं खेवाम् इष्टदेवं चकिरे ।
ते धतुर्दिक्श्यरिपूणां करेभ्यः खेवाम् उद्भारयितारं प्रभुं प्रसेच्वरं ३४
विसस्मरः । तथा यिष्वालो उर्ध्नेतो गिदियोन इच्छायेल्वंशं यादग्रम् ३५
उपाकरोत् इच्छायेल्वोकास्तदनुसारेण तस्य वंशं न तादृशं प्रत्युपचक्रुः ।

९ नवमोऽध्यायः ।

9

१ धात्रगणं हत्वा अवीमेलकस्य राजत्वकरणं ३ योथसस्य दृष्टानः २२ अवीमलकस्य
विरहं गालस्य कुमन्त्रणा ३० सिवूलस्य तत्प्रकाशनं ३४ यद्व अवीमेलकस्य जयः
४६ वाल्विरीतदेवस्य दुर्गदहनं ५० तेवेषनगरे खोनिचिंप्रपाषाणेनावीमेलकस्य
बधः ५४ योथसस्य वाक्यस्य सफलत्वं ।

अनन्तरं यिष्वालस्य सुतो उवीमेलकः शिखिमे निजमातुजानां १
समीपं गत्वा तान् खमातामहस्य सर्वपरिजनांच वाचम् इमां बभाषे
निवेदयामि यूयं शिखिमस्थानां सर्वगृहस्थानां कर्णगोचरे कथामिमां २
कथयत, यिष्वालस्य सर्वेषां सुतानाम् अर्थात् सप्ततिजनानाम् अधिप-
तिलं किमेकस्य जनस्याधिपतिलम्, अनयोर्मध्ये द्युश्चाकं भद्रतरं किं? ३
अपरमहं द्युश्चाकम् अस्थिमांसस्वरूपं एतदपि स्मरत । ततस्य मातुल-
गणेन शिखिमस्य सर्वगृहस्थानां कर्णगोचरे तत्कथयां कथितायाम् ४

- च वीमेलकस्यानुगामिनो भवितुं तेषां समति वैभूव, यतस्ते बभाविरे,
 ४ असावस्याकं भाता । अपरं तैर्वालविरीतस्य मन्दिरात् तस्मै समतिरूप्य-
 मुद्रासु दत्ताख्ववीमेलको वातुलेभ्य आत्मस्थापिभ्यस्य लोकेभ्यो वेतनार्थं ता-
 ५ रूपमुद्रा अददात् ते च तस्य पार्षिंग्राहिणो वभूवः । अनन्तरं सोऽप्नायां
 खपितुनिवेशनं गत्वा यिरुव्वालस्य सुतान् खसमतिभातून् पाषाण-
 कोपरि जघान, किन्तु योथमनामा यिरुव्वालस्य कनिष्ठः सुतो गृह-
 ९ मानोऽवशिष्यत । अनन्तरं शिखिमस्य सर्वे गृहस्या वैतमिक्षुस्याः सर्वे
 लोकाख्य मिलित्वा शिखिमस्थितस्तमस्य समीपवर्त्तिन एतोन्वक्ष्यस्य
 सविधं गत्वा तमवीमेलकं राजानं चक्रः ।
- ० अनन्तरं लोकेऽथमाय वर्त्तायां दत्तायां स गत्वा गिरिघीमपर्व-
 तस्य शिखरे तिष्ठन् उच्चेष्टेभ्य इमां वाचं कथयामास, हे शिखिमस्य
 सर्वे लोका मम कथायां मनो निवेशयत ततः परमेश्वरो युधाकं कथायां
 ८ मनो निवेशयिष्यत । पादपराज्ये राजानं नियोक्तुं प्रवर्त्तमानाः पादपा-
 ६ जितवृक्षं बभाविरे, त्वमस्याकं न्वयो भव । ततो जितवृक्षं उवाच
 मम यस्मात् तैलाद् देवा मनुजाख्य माम् आद्रिथन्ते तस्मान्निवृत्य किमहं
 १० शाखिनामुपर्युद्गतमूर्ढा भवितुं प्रवर्त्तिष्ये? अनन्तरं पादपा उडुम्बरतरुं
 ११ बभाविरे त्वमागत्यास्याकं न्वयो भव । तत उडुम्बरतरुः प्रवृत्ताच किमहं
 खोयमिदृताया उत्तमफलत्वाच निवृत्य तरुणामुपर्युद्गतमूर्ढा भवितुं
 १२ प्रवर्त्तिष्ये? अनन्तरं पादपा द्राक्षावस्थीं बभाविरे त्वमागत्यास्याकं
 १३ न्वयो भव । ततो द्राक्षावस्थी जगाद मम येन रसेन देवा मनुजाख्य
 दृष्ट्यन्ति तस्मान्निवृत्य किमहं तरुणपर्युद्गतमूर्ढा भवितुं प्रवर्त्तिष्ये?
 १४ अनन्तरं पादपाः करटकतरुं बभाविरे त्वमागत्यास्याकं न्वयो भव । ततः
 १५ करटकितरुणान्यतरवो भाविताः, युधाभिर्मन राज्याभिषेको यदि सत्य-
 तया क्रियेत तदा यूयमागत्य मम छायाम् आश्रयत, किन्तु तद् यदि
 न भवेत्, तर्हि करटकतरोर्बहिर्जिर्निर्गत्य लिवानेनीयान् एरसतरुन्
 १६ दद्वतु । पश्यताधुना अवीमेलकस्य राज्याभिषेको यदि सत्यं याथार्थ-
 च्चाचरद्धि युधाभिः कृतः स्यात्, यदि च यिरुव्वालं तस्य वंशस्य प्रति-
 भद्रम् आचरद्धि युधाभिस्तस्य कर्मणः प्रतिपालं तस्मै दीयेत, तर्हि भद्रं ।
 १० मम यो जनको युधाकं कृते युद्धवान् स्वप्राणान् पश्यीकृत्य मिदियनीयानां
 १८ करेभ्यो युधान् उद्भृतवांस्व यूयमद्य तस्य मञ्जनकस्य वंशस्य प्रति-
 कूलम् उत्थाय पाषाणेकोपरि तस्य समतिस्रतान् हृत्वा तस्य दासीसुतम्

चवीमेलकं स्तेषां भावत्वात् शिखिमीयगृहस्थानाम् उपरि वृपमकुरुत । अतो यित्वालं तस्य वंशज्ज्वलं प्रति युधाकम् चद्यतनाचरणं यदि सत्यं १८ न्यायज्ञ भवेत् वर्हि यूयम् चवीमेलकम् अभिनन्दत स च युधान् अभिनन्दतु । किन्तु यदि न तथा भवेत् तदावीमेलकाद् वक्त्रिनिर्गत्य २० शिखिमीयगृहस्थान् मिळोः परिजनांच्च दहतु, तथा शिखिमीयगृह-स्थेभो मिळोः परिजनेभ्यज्ञ वक्त्रिनिर्गत्यावीमेलकं दहतु । अनन्तरं २१ योथमः पत्ताय वेरं गत्वा स्वभातुरवीमेलकस्य भयात् तत्र न्यवसत् ।

अनन्तरम् चवीमेलक इच्छायेष्वंशस्योपरि वर्षत्रयं यावद् राजत्वं २२ चकार । ततः परं यित्वालस्य सप्ततिसुतान् प्रति द्वातस्य निर्वय- २३ फार्यस्य यज्ञं यद् आगच्छेत् तेषां रुधिरपातापराधज्ञ यत् तेषां हन्तुख्लेषां भातुरवीमेलकस्य मुद्रित तथा खभाटबधे तस्य सहकारिणां शिखिमीयगृहस्थानां मूर्ढयु वर्तत, तदर्थम् चवीमेलकस्य शिखिमीयगृह- २४ स्थानाच्च मध्य ईश्वरेण दुर्बुद्धाम् उत्पादितावां शिखिमीयगृहस्था चवी-मेलकं प्रति विश्वासघातकत्वं चक्षुः । अपरं शिखिमीयगृहस्थालत्त्वाते २५ पर्वतशिखरेषु गोपनेन लोकान् उपवेष्यामासुः, ततो यावन्तो लोका-ख्लेषां समीपमार्गेण गच्छन्ति तेषां ऋव्याणि ते लोठयित्वा गृहन्त्वाति वाग् चवीमेलकस्य काण्डोचरीबभूव । अनन्तरम् एवदस्य सुते गाले २६ स्त्रीयभाटभिः सार्वम् आगत्य शिखिमं प्रविष्टे शिखिमस्य गृह-खाल्तम् आश्रयन् । अपरं तैः क्षेत्रं गत्वा ब्राह्माचेच्यफलानां चयने २७ मर्दने च सप्तासे यदा प्रमोदोऽक्रियत तदानीं ते खदेवस्य मन्दिरं गत्वा भोजनं पानञ्च कुर्वन्तोऽवीमेलकं शेपिरे । विशेषत एवदस्य सुतो २८ गालः कथयामास, चवीमेलकः कः? शिखिमञ्च कः? वयं कुतोऽमुं सेवामहे? असौ किं यित्वालस्य सुतो न हि? अपरं सिवूलः किं तस्य सेनापति न हि? यूयं शिखिमस्य पितुर्हमेषारस्य लोकान् सेवञ्च, किमर्थं वयम् अमुं सेवामहे? हा हा लोकेऽस्मिन् मम वशीभूतेऽहम् २९ चवीमेलकं दवयिथे, अनन्तरं सोऽवीमेलकम् उद्दिश्य जगादत्वं खकीयां बज्जसेनाम् आदाय वहिरागच्छ ।

अनन्तरं नगराधिपतिः सिवूल एवदसुतस्य गालस्य तानि वाक्यानि ३० निश्चय क्रोधेन प्रजच्छाल । गोपनेन चावीमेलकस्य समीपं दूतान् ३१ प्रहित्वावदत् पश्य, एवदस्य पुत्रो गालस्तद्वातरञ्च शिखिमस् आगता अपरं पश्य ते तव विरुद्धं नगरे कुप्रवृत्तिं जनयन्ति । अतस्मां स्त्रीय- ३२

८३ सङ्गिभिर्लोकैः समं रजन्यामुत्थाय क्षेचे गुपत्तिष्ठ । अनन्तरं प्रातःकाले
स्त्रीयोदय एवोत्थाय नगरमाक्षाम्य ततः पश्य तस्मिन् तत्पङ्गिषु लोकेषु
च तब विरुद्धं वहिर्गतेषु त्वं तान् प्रति यत् कर्तुं शक्रोषि तदेव कुरु ।

८४ अनन्तरम् अवीमेलकस्तस्य सङ्गिनश्च लोका रजन्यामुत्थाय चत्वारः

८५ संघा भूत्वा शिखिमस्य विरुद्धं गुप्तां धतिष्ठन् । अपरम् एवदस्य
पुच्छे गालो वहिर्गत्वा नगरस्य द्वारप्रवेशस्यानेऽतिष्ठत् तदावीमेलके

८६ तस्य सङ्गिलोकेषु च गोपनाद् उत्थितवत्सु गालो लोकान् दृष्ट्वा सिवूलं
जगाद् पश्य पर्वतपङ्गिष्ठो जना अवरह्यागच्छन्ति, ततः सिवूलस्तम-

८७ वदत् त्वं पर्वतानां क्षायां लोकनिवहमिव पश्यसि । अनन्तरं गालः
पुनरुवाच पश्य भगुस्थानालोका अवरह्यागच्छन्ति अपरैकसंघो मिथो-

८८ निनीयनाम्य एलोनतरोरागच्छति । ततः सिवूल उवाच, अवीमेलकः कः ?
कुतो वयं तं सेवामहे ? वाचमिमां तं येन वदनेनावदस्त्व तददनभधुना

कुञ्च ? त्वं यान् अतुच्छय एते किं ते लोका न हि ? विनयेहं लमिदानीं
८९ वहिर्भूय सार्वमेतै दुर्घट । ततो गालः शिखिनीयगृहस्थानामग्रगामी

९० भवन् वहिर्गत्वावीमेलकेन समं द्युयोथ । ततोऽवीमेलकेन विद्वावितः स
तस्मुखात् पलायाद्वक्रे, अपरं द्वारप्रवेशस्यानं यावद् बहवो लोका

९१ इता अपतन् । अपरम् अवीमेलक आखमायां न्यवसत् सिवूलश्च

९२ गालं तस्य भाटगण्यच्च शिखिमनिवासाद् दवयामास । परदिने लोका

९३ वहिर्भूय क्षेचं गच्छन्तीति वाच्चा प्राप्यावीमेलको लोकान् आदाय
चौन् सङ्घान् छत्वा क्षेचे गुपत्तस्यौ, अनन्तरं लोका नगराद् वहिर्भूया-

९४ गच्छन् इति निरीच्य स तेषां विरुद्धम् उत्थाय तान् आजघान । अपरम्
अवीमेलकस्तस्य सङ्गिसङ्घश्च द्रुतं गच्छन्तो नगरदारस्य प्रवेशस्यानेऽति-

ष्ठन् इतरौ द्वौ सङ्घौ च क्षेचस्यानां सर्वलोकानां विरुद्धमुत्थाय तान्

९५ अबधियां । अपरम् अवीमेलकस्तत् छत्वं दिनं तस्य नगरस्य विरुद्धं
दुङ्घा नगरं वशीचको तन्मध्यस्थितान् लोकान् अबधीच, अपरं नगरम्
उच्चिद्य तस्य स्थाने लवणं विचकार ।

९६ अनन्तरं शिखिमस्य दुर्गस्थिताः सर्वे गृहस्था इति वाचं निश्चय

९७ विरीतदेवस्य मन्दिरस्य द्वारस्यानं प्रविविशुः । अनन्तरं शिखिमस्य
दुर्गस्थिताः सर्वे गृहस्था अमिलन् इति वाचवीमेलकस्य कर्णगोचरी-

९८ भूतायाम् अवीमेलकस्तस्मिनश्च सख्मोनपर्वतम् आरुज्जः, अवीमेल-
कश्च कुठारमेकां करेणादाय दक्षशाखामेकां द्वित्वा खखन्ये निधाय

खीयसङ्ग्लोकान् जगाद् यूयं यत् कुर्वन्तं मां पश्यथ तदनुसारं श्रीघं
कुरुत । ततः सर्वे लोकास्त्रीयनुसारेण शाखाश्चित्त्वादाय अवीमेलकस्य ४६
पञ्चात् चलिताः, अनन्तरं दुर्गस्य समीपे ताः शाखा निधाय तत्र
वक्षि ददुः ततः शिखिमस्य दुर्गस्याः सर्वे लोका अर्थतो नार्यः पुरुषाच्च
प्रायः सहस्रलोका निधनं गताः ।

अनन्तरम् अवीमेलकस्तेवेषं गत्वा तस्य विरुद्धं शिविरं स्थापयित्वा ५०
तद् वशीचक्रे । किन्तु तस्य नगरस्य मध्ये दुराक्रमं दुर्गमेकमासीत् तसात् ५१
पुरुषा नार्यच्च नगरस्य सर्वे गृहस्थलोकास्तदुर्गमाश्रिय दारं रुद्धा दुर्ग-
एषमारुरुज्जः । अनन्तरम् अवीमेलकस्तस्य दुर्गस्य समीपमुपस्थाय तस्य ५२
विरुद्धं युद्धोध वक्षिना दुर्गदारं दाहयितुं तस्य समीपं जगाम च ।
ततः काचिद् योषित् पेषण्याः खण्डमेकम् अवीमेलकस्य शिरसि निर्द्विष्ट्य ५३
तस्य शिरसः कपालं बभज्ञ । ततः स तूर्णं निजास्त्रवाहकं युवान् ५४
माह्य जगाद् स नार्या मारित इति वाचं यज्ञोका मामधि न वदेय-
स्तत्कृते त्वं खण्डं निष्ठोष्य मां जह्नि, ततस्तेन यूनाहृतः स ममार ।
अनन्तरम् अवीमेलको मृत इति दृष्टा इत्यायेल्वंशीयाः सर्वे खसस्यानं ५५
प्रति प्रतस्थिरे ।

इत्यम् अवीमेलको निजसप्तिभातूणां बधेन स्तातस्य विरुद्धं ५६
यत् कुकर्माकरोत् तस्य समुचितो दण्डः, शिखिमस्य गृहस्थाच्च यद्यत् ५०
कुकर्माकुर्वन्, तेषामपि समुचितो दण्ड ईश्वरेणादायि विरुद्धात्-
सुतस्य योधमस्य शापच्च तान् प्रति सफलो बभूव ।

10

१० दशमोऽध्यायः ।

१ तोलयनाम्नो विचारयितुः कथनं द याधीरनाम्नो विचारकर्तुः कथनं ३ पाप-
कारणात् इत्यायेल्लोकानां दुर्घं १० परकेश्वरं प्रति निवेदनम् ईश्वरस्योऽसरस्य
१५ लोकानां पापाङ्गोकारस्तान् प्रतीश्वरस्य दद्या च ।

अवीमेलकस्य मरणात् परम् इवाखरवंशीयो दोदयस्य पौत्रः पूयसः १
युक्तस्तोलय इत्यायेल्वंशस्य रक्षणायोदपद्यत, स इप्तुयिमपवृतस्ये
शामीरनगरे न्यवसत्, चयोविंशतिवत्सरान् यावद् इत्यायेल्लोकान् २
विचारयाच्चकार च ततः स ममार शामीरे च तस्य शश्मानं बभूव ।

ततः परं गिजियदीयो याधीर उत्पन्नः सन् द्वाविंशतिवत्सरान् ३
यावद् इत्यायेल्वंशस्य विचारं चकार । चिंश्टृ गर्वभारीहिष्मस्य ४

त्रिंशत्पुला आसन्, तेषाच्च हवोतयावीरनाम्ना विख्यातानि नगरा-
प् ग्रासन् तान्वद्यापि गिलियददेशे विद्यन्ते। अनन्तरं यायोरे मृते कामोने
६ तस्य इमशानं बभूव। ततः परम् इस्तायेल्वंशाः परमेश्वरस्य साक्षात्
पुनर्बारं पापं चक्रुर्वाल्देवान् अस्तारोतदेवीररामीयदेवान् सीदोनी-
यदेवान् मायावीयदेवान् अमोनवंशीयदेवान् पिलेषीयदेवांच्च सिषे-
विरे, ते परमेश्वरम् असेवमानास्तत्यजुः ।

७ तत इस्तायेल्वंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते स पिलेषी-
द्यानाम् अमोनवंशीयानाच्च करेषु तान् यक्षीणात्। ततस्तु वत्सर-
मारभ्याष्टादशवत्सरान् यद्दनयार इमोरीयाणां गिलियदाख्यप्रदेश-
८ वासिनः सर्वं इस्तायेल्वंशात्स्ते लिष्टा उपद्रुताच्च। तदन्यद् अमोन-
वंशीया यिङ्गदाविन्यामीनेक्रूयिमवंशीयैः समं योङ्गुं यद्दनस्य पारम्
आजमुस्तत इस्तायेल्वंशो मृशं लोशं प्राप ।

९ अनन्तरम् इस्तायेल्वंशः परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनामिमां चकार,
वयं निजेश्वरं व्यक्ता वाल्सुरान् असेवमहीति कर्मणा तब प्रतिकूलं
११ पापमकुर्महि । ततः परमेश्वर इस्तायेल्वंशाय कथयामास मिष्ठीये-
१२ मोरीयामोनीयपिलेषीयलोकेभ्यः किमहं युग्मान् नामोचयं? तथा
. सीदोनीयामालेकीयमायोनीयलोकै युग्मासूपदुतेषु युग्माभि मामुदिश्य
१३ प्रार्थितं, ततोहं तेषामपि करेभ्यो युग्मानमोचयं । तथापि यूयं मां
परिव्यज्येतरदेवगणं सेवितवन्तस्तस्मादहं युग्मान् पुनर्नोद्घारयिष्यामि ।
१४ यूयं गत्वा खैरभिरुचितान् देवान् उद्दिश्य प्रार्थयच्चं ते लोशदसमये
युग्मानुद्घारयन्तु ।

१५ तत इस्तायेल्वंशः परमेश्वरमवदत्, अस्माभिः पापमकारि, इदानीं
त्वं यत् क्षेमं मन्यसे तदेवासान् प्रति कुरु, अद्यमाचमस्मान् उद्घारयेति
१६ वयं प्रार्थयामहे । अपरं ते खेषां मध्याद् इतरदेवान् दवयित्वा पर-
मेश्वरम् असेवन्त तत इस्तायेल्वंशस्य दुःखेन तस्य मनो दुःखितं ।
१७ तस्मिन् समये उमोनवंशाः सर्वे मिलित्वा गिलियदे शिर्विरं स्थापया-
१८ मासुः, इस्तायेल्वंशाच्च मिलित्वा मिस्यां शिर्विरं स्थापयामासुः। ततो
गिलियदस्य मुख्यलोकाः परस्यरमवदन् अमोनवंशेन सह योङ्गुं गमने
कः प्रथमो भविष्यति? स गिलियदनिवासिनां सर्वेषां राजा भविष्यति ।

11

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ यिष्ठहस्य दूरीकरणं ४ तं पुनरानेतुं लोकप्रेषणं १२ इत्थायेः सेनापतिले नियुक्तेन
यिष्ठहेनाम्भोनवंशस्य वृपतेः समीपं दूतप्रेषणं तम्यासम्भिः २५ यिष्ठहस्य प्रतिश्रुतिः
३२ तस्य जयः ३४ प्रतिश्रुत्यनुसारेण निजकन्यासमर्पणं ।

तस्मिन् काले गिलियदीयो यिष्ठहोऽतीव बोर आसीत् । स गिलिय- १
दादृ वेश्याजातपुत्र आसीत् । अपरं गिलियदस्य जायथा पुत्रेषु प्रसूतेषु २
तस्य ते जायायुक्ता यौवनधाराः सन्तो यिष्ठहं दवयितवन्तो गदितवन्तस्य
त्वं तातसोपपत्व्यः पुत्रः पितृधनस्याधिकारं न प्राप्यसि । ततो यिष्ठहः ३
खम्बातुणां समुखात् प्रलाय टोवदेष्टे प्रवासं चकार । अपरं कतिपया
दुष्टुकोक्ता यिष्ठहेन समं मिलित्वा तेन सह गमनागमनं चक्रुः ।

कतिपयकालात्यरं अमोनवंश इत्यायेल्वंशेन समं युद्योध । अमोन- ४
वंशीया यदा युद्धमारेभिरेतदा गिलियदस्य प्राचीना यिष्ठहं टोव-
देष्टादृ आनेतुं गताः । ततस्ये यिष्ठहमवदन् त्वम् आगत्यास्माकं सेना- ५
पतिर्भव वयम् अमोनवंशेन सह योद्यामः । ततो यिष्ठहो गिलियदस्य ६
प्राचीनान् अवदत्, अहं किं युधाभिर्न समृतीयितः पैदकनिवेशनादृ ७
दूरीकृतस्य ? अत इदानीं विपद्यस्ता यूयं मम समीपं कुत आगच्छथ ?
ततो गिलियदस्य प्राचीना यिष्ठहमवदन्, त्वम् अस्माकम् आयसरो ८
भूत्वा अमोनवंशेन सह युद्धा यदस्माकम् अर्धाद् गिलियदनिवासिनां
सर्वेषां लोकानां सुखो भव, एतत्कृते वयम् अधुना पुनर्लव समीपं ९
प्रत्यावृत्यागताः । यिष्ठहो गिलियदस्य प्राचीनान् अवदत्, अमोनवंशैः १०
समं योद्धुं मयि युधाभिः पुनः खदेशम् धानीते परमेश्वरो यदि मम
करे तान् समर्पयिष्यति तर्हि किमहं युधाकं प्रधानीभविष्यामि ? ततो ११
गिलियदस्य प्राचीना यिष्ठहम् अवदन्, वर्यं यदि तव वाक्यानुसारेण
न कुर्महे तर्हि परमेश्वरोऽस्माकं विचारं करिष्यति । अनन्तरं यिष्ठहो १२
गिलियदस्य प्राचीनजनैः समं जगाम, ततो लोकात्म सेषां प्रधानं
सेनापतिश्च चक्रुः, अपरं यिष्ठहो मिस्यां परमेश्वरस्य साक्षात् खां
समस्तां वाचं निवेदयामास ।

अनन्तरं यिष्ठहो उमोनवंशस्य वृपतेः समीपं दूतं प्रहित्य जगाद् १३
मया सह तव कः सम्बन्धो यत् त्वं मया सह योद्धुं मम देशम् आगच्छः ?
ततो उमोनवंशस्य राजा यिष्ठहस्य दूतान् उवाच, इत्यायेल्वंशो १४
यदा मिसराद् वह्विर्भूयागच्छत् तदा सेऽर्णीनम् आरभ्य यव्वेकं

यद्वन्द्व यावत् सम भूमिं हृतवान्, अत इदानीं निर्विरोधं तां पुन
 १४ देहि । ततो यित्स्त्रोऽमोनवंशस्य वृपते: समीपं पुनर्दूतान् प्रहृतवान्
 १५ दूतास्त्मूचुः, यित्स्त्र इदं वदति मोयावस्य भूमिरमोनवंशस्य च भूमि-
 १६ रिखायेल्वंशेन हृता तन्नहि । किन्त्विस्त्रायेल्वंशो मिसराद् आग-
 १७ मनकाले सूक्ष्मसागरं यावत् प्रान्तरस्य मध्येन गत्वा कादेशं प्राप्त । ततः

परम् इदौमीयन्दृपस्य समीपं दूतान् प्रहृत्वं तं गदिववान् वर्णं निवे-
 दयामहे त्वं खदेशस्य मध्येनास्त्रान् यातुं देहि, किन्त्विदोभाजस्तदाक्षं
 न मेने, अपरं तथैव मोयावीयराजस्य समीपमपि दूतेषु प्रहृतेषु सोपि
 १८ न मेने तदानीम् इस्त्रायेल्वंशः कादेशे न्यवसत् । अनन्तरं ते प्रान्तरस्य
 मध्येन गत्वा इदौमदेशं मोयावदेशज्ञं प्रदक्षिणीक्षत्वं मोयावदेशस्य
 पूर्वपार्श्वेनागत्य अर्णेनस्य पारे शिविरं स्थापयामासुः, किन्तु मोयावस्य
 १९ सीमामध्यं न प्राविशन् यतोऽर्णेनो मोयावस्य सीमासीत् । अपरम्
 इस्त्रायेल्वंशो हिष्वेनभूपालस्येमोसीयराजस्य सीहोनस्य समीपं दूतान्
 प्रहृत्वं तमुवाच त्वं खदेशस्य मध्येनास्त्रान् खगल्तव्यस्त्रानं यातुम् अनुजा-
 २० नीहि । ततः सीहोनः सीयसीमा यातुं दातुम् इस्त्रायेल्वंशो न विश्वस्य ख-
 सर्वलोकान् संग्रह्य यहसे शिविरं स्थापयित्वेस्त्रायेल्वंशेन सह युयोध ।
 २१ तत इस्त्रायेलः प्रभुः परमेश्वरः सीहोनं तस्य सकललोकांस्त्रेस्त्रायेल-
 वंशानां करेषु समर्पयामास ततस्ते तान् आजम्बुः, इत्यं यस्मिन् देश
 २२ इमोरीया न्यवसन् स खत्सो देश इस्त्रायेल्वंशैरधिचक्रे । ते उर्णेनम्
 आरभ्य यव्वोकं यावत् प्रान्तरञ्चारभ्य यद्वन्नं यावद् इमोसीयाणां सर्व-
 २३ सीमानम् अधिचक्रुः । इत्यम् इस्त्रायेलः प्रभुः परमेश्वरः स्त्रोकस्येस्त्रायेल-
 वंशस्य सम्मुख इमोसीयान् अधिकारात् च्युतान् चकार, इदानीं त्वं किम्
 २४ अस्त्रान् अधिकारात् च्युतान् करिष्यसि? तव किमोशदेवेन दत्ता भूमि-
 ख्या भोग्या, अस्त्राकच्च प्रभुणा परमेश्वरेणास्त्राकं सम्मुखाद् दूरीक्षतानां
 २५ जातीनां भूमिरस्याभि भौग्येति किं सर्वं नहि? मोयावीयन्दृपते: सिष्पो-
 रस्य स्त्राद् वालाकात् किं त्वं श्रेष्ठः? इस्त्रायेल्वंशस्य प्रतिकूलं स किं
 २६ अवदत्? तेषां विश्वं स किं युयोध? हिष्वेने तदीयग्रामेषु तथा-
 रोये तदीयग्रामेषु अर्णेनतटसमीपस्येषु सर्वनगरेषु च शतत्रय-
 वत्सरान् इस्त्रायेल्वंशो वसति, तदीर्घकालमध्ये यूयं कुतस्तानि न
 २७ पुनर्गर्हीतवन्तः? अतस्तव किमपि मया नापराङ्गं, किन्तु मया
 सह योधनात् त्वं मा हिंसि । इस्त्रायेल्वंशस्याभ्योनवंशस्य च मध्ये

विचारयिता परमेश्वरोऽयं विचारयतु । तथाप्यमोनवंशीयो राजा २८
यित्सहेन प्रेषितवाक्ये यु मनो न निदधे ।

ततः परमेश्वरस्यात्मनाविष्टो यित्सहेन गिलियदमिनशिष्ठप्रदेशाभ्यां २९
गिलियदस्थमिस्तीं जगाम, अपरं गिलियदस्य मिस्तीतो उमोनवंशस्य
समीपं जगाम । अपरं तस्मिन् काले यित्सहः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रति- ३०
श्रुत्य जगाद त्वं यदामोनवंशं मम हस्ते समर्पयसि, तदामोनवंशात् ३१
मम कुशलेन प्रत्यागमनकाले मां साक्षात् कर्तुं मम निवेशनद्वारात्
निर्गन्ता परमेश्वराय भविष्यति परमेश्वरमुद्दिश्य च होमबलिस्तरूपच्च
मध्योत्सृच्यते ।

अनन्तरम् अमोनवंशीयैः सह योऽनुयित्सहे तेषां समीपं पारं गते ३२
परमेश्वरस्तान् तस्य कर्ते समर्पितवान् । ततः सो उदोयेरम् आरभ्य ३३
मिन्नीत उत्तरणं यावद् आवेलकिरामीमञ्च यावद् विंशतिनगराणि
वशीकृत्य तान् महानिहननेन जघान, इत्यम् अमोनवंश इस्वायेल-
वंशस्य साक्षात् नमी बभूव ।

अनन्तरं मिस्त्यां स्तुनिवेशने यित्सहस्यागमनकाले तस्य दुहिता मुरज- ३४
वायन्त्यकारिणीभिर्वैयिता सती तं साक्षात् कर्तुम् आजगाम यित्सहस्य
सैव सन्ततिरासीत् तदन्यः सुतः सुता वा नासीत् । तदा स खदुहितरं ३५
दृष्टा वस्त्रं किञ्चित्वा बभाषे हा हा हे मम सुते त्वं मां भर्षं दुःखिनम्
अकार्षीः, मम लेणदायकानां मध्ये त्वमयेकाभू, वर्तीहं परमेश्वरम्
उद्दिश्य प्रतिश्रुतकथामकथयम् अधुना तामन्यथा कर्तुं न शक्नोमि ।
ततः सा तमवदत् हे मनात् त्वं यदि परमेश्वरमुद्दिश्य प्रतिश्रुतमकरो- ३६
रुहिं निजप्रतिश्रुतवाक्यानुसारेण मां प्रति व्यवहर, यतः परमेश्वरस्त्वा
रिपुभ्योऽमोनवंशीयेभ्यस्त्वैर्युं समुच्चितम् अदात् । अनन्तरं सा निज- ३७
तातं जगाद मदर्थं कर्मेकं त्वया क्रियतां मासद्वयार्थं मां विहृज ततोऽहं
पर्वतेषु गमनागमने कुर्वती निजानूढात्मस्थि सखीभिः सह विलापामि ।
ततः स याहीति वदन् मासद्वयार्थं तां व्यसर्जत् तदा सा पर्वतोपरि ३८
गत्वा निजानूढात्मस्थि खसखीरभः समं विलापाप । अपरं मासद्वये गते ३९
सा खपितुः समीपं प्रत्यागमत्, ततः स खद्वत्प्रतिश्रुत्यनुसारेण तां प्रति
व्यवजहार, सा केनापि पुरुषेण नोपमुक्ता । तदारभ्य इस्वायेलीय- ४०
कन्या गिलियदीययित्सहस्य कन्यामधि वत्सरमध्ये चत्वारि दिनानि
विलपितुं प्रतिवत्सरं यान्ति व्यवहारोवम् इस्वायेलदेश उदपादि ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

12

१ यित्रेन समस् इफ्रुयिमलोकानां विवादः ७ यित्रहस्य मरणं द इष्मनस्य कथनं
११ एलोनस्य कथनं १३ अद्वेनस्य कथनम् ।

- १ अनन्तरम् इफ्रुयिमवंशीयाः सर्वे समाहृता उच्चरदिशं गत्वा यित्रहं
बभाधिरेत्यास्त्वं गन्तुम् अस्मान् अनाहय त्वम् अस्मोनवंशेन सह
२ योङ्गुं कुतः पारमगमः ? अतो वयं तव एत्वं वक्षिना दाहयिष्यामः । ततो
यित्रहस्तान् अवदत्, अस्मोनवंशेन समं मम मदीयलोकानाच्च महाविदोधे
समुपस्थिते युग्मानहम् आकृयं किन्तु यूयं तेषां करेभ्यो मां नोऽदारित-
३ वन्तः । अनन्तरं युग्माभिरहं नोऽदारित इति वीक्ष्यार्हं सप्रश्नान् करे
क्त्वा अस्मोनवंशस्य प्रतिकूलं पारमगमं ततः परमेश्वरो मम करे तान्
समार्पयत्, अतो यूयम् इदानीं मया समं योङ्गुं कुतो मम समीपमा-
४ गच्छ ? अनन्तरं यित्रहो गिलियदस्य सर्वलोकान् संगृह्णन् इफ्रुयिमवं-
शीयैः समं युयोध गिलियदीयलोकाच्चेक्षयिमलोकान् आजम्बुः, यतस्ते
उवदन् यूयम् इफ्रुयिमात् पलायिता लोका गिलियदीया इफ्रुयिममि-
५ नश्योर्मित्रिता लोकाः । अनन्तरं गिलियदीयलोका इफ्रुयिमवंशस्याये
गत्वा यद्वनस्य सर्वघट्टान् वशीकृतवन्तः, तत इफ्रुयिमीयानां पलायि-
तेन लोकेन मां पारं गन्तुं देहीति वचसि कथिते गिलियदीयलोकास्तं
६ प्रपञ्चः, त्वं किम् इफ्रुयिमीयो नरः ? तेन नाहमिति गदिते तेऽवदन्
त्वं शिव्वोलत् शब्दमुच्चारय ततः स वयार्घम् उच्चारयितुम् अशक्तः
सिव्वोलदिव्यवाच, ततः परं ते तं धृत्वा यद्वनस्य घट्टे ऽबधिषुः । तस्मिन्
काले इफ्रुयिमवंशस्य द्विचत्वारिंशत् सहस्राणि लोका अहन्यन्त ।
- ७ स गिलियदीयो यित्रहः षडवत्सरान् यावद् इखायेलवंशं प्राप्तिवा
ममार, ततो गिलियदस्य नगरैकस्मिन् तस्य इमशानं बभूव ।
- ८ अपरं वैतलेहसीय इप्पन इखायेलवंशस्य विचारयिता बभूव, तस्य
९ चिंशत् सुतास्त्रिंशत् कन्याच्चासन्, अपरं स तं कन्याग्रणं विवाहयिता
स्वसुतंभस्त्रिंशत् कन्या जग्राह, स सप्तवत्सरान् यावद् इखायेलवंशम्
१० अशिषत् । अनन्तरम् इप्पने प्रमीते वैतलेहसे तस्य इमशानं बभूव ।
- ११ अनन्तरं सिवुलूनवंशीय एलोन इखायेलवंशस्य विचारयिता बभूव
१२ स दशवत्सरान् यावद् इखायेलवंशम् अशिषत् । अनन्तरं सिवुलून-
वंशीय एलोनो ममार, ततः सिवुलूनदेशस्य अयालोने तस्य इमशानं
बभूव ।

अनन्तरं हित्तेलस्य सुत अद्वोननामा पिरियाथोनीय एको जन १३ इस्यायेल्बंशस्य विचारकर्ता बभूव । तस्य चत्वारिंशत् पुत्रास्त्रिंशत् १४ पौत्राश्वासन् ते सप्ततिगद्भान् आहोहन्ति स्म । सोऽष्टवर्षाणि यावद् इस्यायेलम् अशिष्यत् । अनन्तरं पिरियाथोनीये हित्तेलसुते उद्देने मृते १५ अमालेकोयपर्वत इफ्रियम् देश्ये पिरियाथोने तस्य इमग्रानं बभूव ।

१३ चयोदशोऽध्यायः ।

13

१ इस्यायेल्बंशस्य पापकरणं १ मानोहय भार्या प्रति दूतस्य दर्शनं द मानोहं प्रति दूतस्य दर्शनं १५ मानोहस्य नैवेद्यात्मजं दूतस्यान्तर्द्वानं २५ शिम्शेनस्य जनकथानं ।

अनन्तरम् इस्यायेल्बंशीयैः परमेश्वरस्य साक्षात् पुनः पापे समा- १ चरिते परमेश्वरश्वलारिंशद् वर्षाणि यावत् तान् पिलेष्टीयानां करेषु समर्पयामास ।

दानवंशस्य सरियनिवासी मानोहनामा मनुष्यैक आसीत् तस्य २ जाया बन्धा निरपत्वा चासीत् । अनन्तरं परमेश्वरस्य दूतस्यसै स्त्रिये ३ दर्शनं दत्त्वा तां बभाषे पश्य त्वं बन्धा निरपत्वा चासे, किन्तु त्वं गर्भं ४ दृत्वा पुत्रं प्रसविष्यसे । अतस्वामहं विनये त्वं सावधाना भव त्राक्षारसं ५ सुरां वा न पिव किञ्चनाशुचिं वस्तु मा भुञ्ज्व । पश्य-त्वं गर्भं दृत्वा यं पुत्रं ६ प्रसविष्यसे तस्य शिरः कुरेण न स्पृच्यते यतः स बालको गर्भस्थितिमार- ७ थेश्वराय नासरीयो भविष्यति, अपरं पिलेष्टीयानां करेभ्य इस्यायेल- ८ बंशम् उद्घारयितुं स आरस्यते । अनन्तरं सा नारी समाग्रव्य स्वपतिं ९ बभाषे, ईश्वरस्य लोक एको ममान्तिकम् आगच्छत्, तस्य वदनम् ईश्व- १० रीयदूतस्य वदनमिवातिभयङ्करं किन्तु स कस्मादागच्छद् इत्यहं तं नापच्छं, अपरं सोपि स्वनाम भव्यं नाकथयत् । स मामवदत् पश्य त्वं ११ गर्भं दृत्वा पुत्रमेकं प्रसविष्यसे तस्मात् कच्चन त्राक्षारसं सुरां वा न पिव किञ्चनाशुचिवस्तु मा भुञ्ज्व यतः स बालको गर्भस्थितिमारभ्य मरणदिनं १२ यावद् ईश्वराय नासरीयो भविष्यति ।

ततो मानोहः परमेश्वरम् उद्दिश्य विनीय कथयामास हे प्रभी त्वया १३ प्रहित ईश्वरस्य लोक आवयोः सर्मांपं पुनरागच्छतु तं भाविबालक- १४ मध्यावाभ्यां यत् कर्तव्यं तच्छिक्षयतु च । तदानीम् ईश्वरो मानोहस्य १५ वाक्यं गृहीतवान् अनन्तरं सा योग्यित् क्वेच उपविश्वेतस्मिन् समय-

ईश्वरस्य द्रूतः पुनस्तस्याः समीपम् आजगाम किन्तु तस्याः पतिर्मानोह-
१० स्तया सह नासीत् । ततः सा नाशी त्रूण्यं धावती निजपतिं वार्तां जगाद्

पश्यान्यस्मिन् दिने यो लोको मम समीपम् आगच्छत् स पुनर्मह्यं दर्शनं
११ दत्तवान् । ततो मानोह उत्थाय खजायायाः पश्चाद् गत्वा तस्य लोकस्य

समीपं धाप्य तमवदत्, इमां स्त्रियं यो लोकः सम्भाषितवान् स किं
१२ भवान्? स उवाच, अहमेवास्मि । अनन्तरं मानोह उवाच भवतो

वाक्ये सफले सति बालकमधि केन नियमेनावाभ्याम् आचरितव्यं?
१३ ततः परमेश्वरस्य द्रूतो मानोहमवदत् इमां स्त्रियं यद्यत् मयादिष्टं तदधि

१४ सा सावधाना तिष्ठतु । सा द्राक्षापलजातं किमपि वस्तु मा भुक्तां
तथा द्राक्षारसं सुराच्च मा पिवतु नाशुचिदयं भुक्तां, तामहं यद्यत्
समाज्ञापयं सा तत्सर्वम् आचरतु ।

१५ अनन्तरं मानोहः परमेश्वरद्रूतम् उवाच भवान् अस्मदनुरोधात्
१६ किञ्चिद् विलम्बतां भवतः कृत आवां क्वागवत्समेकं पश्चावः । तत

ईश्वरस्य द्रूतो मानोहमवदत् यद्यपि त्वं मां विलम्बयसे, तथापि तवान्नं
नाहं भक्तिव्यामि, यदि च होमबलिं दातुम् इच्छसि तर्हि स
परमेश्वराय दातव्यः, किञ्च स परमेश्वरस्य द्रूत इति मानोहो नाज्ञा-

१० सोत् । अनन्तरं मानोहः परमेश्वरस्य द्रूतम् अवदत् भवतः किञ्चाम?
१८ भवतो वाक्ये सफले सत्यावां भवन्तं समादरिष्यावहे । ततः पर-

मेश्वरस्य द्रूतस्तमवदत् त्वं कुतो मम नाम एच्छसि? मम नामाचर्यं ।
१६ अनन्तरं मानोहस्तं क्वागवत्सं तदीयनैवेद्यच्च गृहीत्वा तत्रस्यपाषां

गोपर्दि परमेश्वरमुद्दिश्य निवेदयामास ततो मानोहस्य तज्जायायाच्च
२० दृष्टिगोचरे तेन द्रूतेनाचर्ष्यरूपमाचरितं । यतो यदा यज्ञवेद्या अग्नि-

शिखा गगणादिश्म उदगच्छत्, तदा मानोहस्य तज्जायायाच्च दृष्टि-

गोचरे परमेश्वरस्य द्रूतो यज्ञवेद्याः शिखाम् आग्निव्योर्ज्जं जगाम,
२१ ततस्मै मृत्तिकायां न्युजीभूय पपततुः । इतः परं परमेश्वरस्य द्रूतो

मानोहं तस्य जायाच्च स्वं पुनर्नादर्शयत् तदा स परमेश्वरस्य द्रूत इति
२२ मानोहो ज्ञातवान् । अनन्तरं मानोहः खीयां जायां जगाद् आवाम्

२३ ईश्वरं अदर्शाव तत्कारणाद् अवश्यं भरिष्यावः । किन्तु तस्य जाया तं
बभाषे, परमेश्वरो यथावां हन्तुम् रेविष्यत् तर्हि स आवयोः करतो
होमं नैवेद्यच्च नायहीष्यद् यतानि चावां नादर्शयिष्यत् किञ्च समये
अस्मिन् यानि कथितवान् तान्यपि नाकथयिष्यत् ।

अनन्तरं सा नासी पुत्रं प्रसूय तस्य नाम शिम्शोन इति चकार १४ किञ्च स बालको वर्द्धितुमारेभे परमेश्वरच्च तस्मै वरं ददौ । अपरं परमे- १५ श्वरस्यात्मा सरियस्येष्टायोलस्य च मध्ये दानीयशिविरे प्रथमं तस्मिन् आविर्बभूव ।

14

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ पिलेष्टीयानां कन्यैकस्याः शिम्शोनस्य विवहनेच्छा ५ तिम्नाथायां गमनकाले सिंह-
बधः ८ तिम्नाथायां द्वितीययात्रायां सिंहस्य कुण्ठे मधुलाभः १० शिम्शोनस्य विया-
हभोज्यं १२ भोजनसमये शिम्शोनस्य प्रदेलिकाकथनं १५ प्रदेलिकार्थकथनफलं ।

अनन्तरं शिम्शोने तिम्नाथां गते तत्र पिलेष्टीयां ऋन्यामेकां वीक्ष्य १ प्रत्यागत्य निजपितरौ वार्त्तामिमां बभाषे मया तिम्नाथायां पिलेष्टीया २ कन्यैका दृष्टा, अतस्मामानीय मां विवाहयतं । ततस्य पितरौ जगदतुः ३ तत्र भातृणां मध्ये इस्मदीयसर्वलोकानाच्च मध्ये किं कन्या नाल्लि यत् लम् ४ अच्छिद्वत्वचां पिलेष्टीयानां कन्यां विवोछं यास्यसि ? शिम्शोनः ५ खपितरं बभाषे, त्वं मदर्थं तामेवानय मम दृष्ट्या सा मनोहरा । किन्तु ६ स यत् पिलेष्टीयानां प्रतिकूलं क्षिं ग्रामुं चेष्टेत तदर्थं परमेश्वरादिदं ७ भवतीति तस्य पितरौ न विविदतुः । तदानीं पिलेष्टीया इस्मायेल्वंश- ८ स्थाधिपतित्वं चक्रः ।

तस्मिन् काले शिम्शोनस्य पितरौ च तिम्नाथाम् अगमन्, तेषु ५ तिम्नाथास्यानि द्राक्षाद्येत्ताणि प्राप्तेषु तत्रैको युवसिंहो गर्जन् । शिम्शो- ६ नस्यान्तिकम् आगमत् । तदा परमेश्वरस्यात्मनाविष्टः शिम्शोनः शून्य- ७ हस्तोऽपि सन् क्षागवत्सवत् तं सिंहं चिच्छेद, किन्तु स तत् क्षतवा- ८ निति खपितरौ न जगाद । अनन्तरं शिम्शोनेन गत्वा तया कन्यया ९ मिथः संलापे क्षते सा तस्य दृष्टौ मनोहरा बभूव ।

अनन्तरं कर्मिंच्चित् समये गते यदा स तां कन्यां विवोछुं तत् स्यानं १० पुनरुगच्छत् तदा तस्य सिंहस्य कुण्ठे ब्रह्मं मार्गात् जगाम, तत्र तत्- ११ सिंहकुण्ठपमध्ये मधुमच्चिकायूद्यं मधुकोषच्च दृष्टा खहस्तेनादाय मधु १२ भक्षन् जगाम, किञ्च पित्रोः समीपम् उपस्थाय ताभ्यामपि किञ्चिद् १३ ददौ ततस्मै तद् बुमुजाते, किन्तु सिंहकुण्ठपात् मधु गृहीतमिति ताभ्यां १४ स न कथयामास ।

अनन्तरं तस्य ताते तस्याः कन्यायाः समीर्य गते शिम्शोनस्तत्र स्याने १०

११ भोज्यमासादितवान्, यतो वराणां ताटशो व्यवहार आसीत् । अनन्तरं तं दृष्टा पिलेष्टीयलोकाल्लख समीपे खातुं चिंशत् सहचरान् आनिन्दः ।

१२ अनन्तरं श्रिमृग्नेनस्तान् जगाद् युथानहं प्रहेलिकामेकां पृच्छामि यदि यूथम् अस्य महस्य सप्तदिनमध्ये तस्या अर्थं निच्छिव मह्यं कथयितुं

शक्नुय तर्हि युथाभ्यमहं चिंशत् उत्तरासङ्गान् चिंशत् वस्त्रयुगानि च १३ दास्यामि । किन्तु यदि तस्या अर्थं वक्तुं न शक्नुय तर्हि यूयं मह्यं चिंशत्

प्रावारान् चिंशत् वस्त्रयुगानि च दास्यथ, ततस्ते जगदुः, तत्र प्रहेलिकां १४ त्वं ब्रूहि वयं पृणुमः । स उवाच,

निरगाद् भक्त्वाद् भक्त्वं मिश्वस्त्र बलिनस्तथा ॥

१५ ततस्ते चिभिर्दिनेस्तस्या: प्रहेलिकाया अर्थं कथयितुं नाशक्नुवन् । अनन्तरं सप्तमे दिवसे ते श्रिमृग्नेनस्य जायाम् अवदन् त्वं निजं सामिनं

स्वप्रहेलिकाया अर्थं कथयितुं प्रवर्त्तय नोचेत् वयं त्वां तत्र पिठनिवेशनस्य वक्तिना दाहयिव्यामः; अस्माकं सम्पत्तिम् अपहर्तुं किं यूथम् अस्मान् १६ निमन्तितवन्तः? ततः श्रिमृग्नेनस्य जाया तस्य साक्षाद् रुदती बभाषे त्वम् अवश्यं माम् चट्टीयसे किञ्चिदपि मयि न प्रीयसे, यतस्वं मम

लोकान् प्रहेलिकामेकामवादीः किन्तु मां नावादीः । ततः स उक्तवान् पश्याहं तां कथां स्वपितरावपि नावदं तर्हि किं तुर्भ्यं तां कथयि-

१७ व्यामि? ततस्तस्य जाया महीयसप्ताहस्य शेषदिनं यावत् तस्य साक्षात् ताट्टग् रुदितवती, ततः स तथा अयः सन् सप्तमे दिवसे तस्यै कथया-

१८ मास, ततः सा योषित् स्वलोकेभ्यः प्रहेलिकाया अर्थं कथयामास । अनन्तरं सप्तमे दिवसे सूर्येऽस्त्रमगते तन्नगरस्यमनुष्याल्लम् ऊघुः,

मधुतः किं भवेन्मिष्टं बलवान् को मृगेन्द्रतः ॥

ततः स तान् अवदत्,

नभोत्सञ्चं मम स्नोकं चेन्नाक्रक्षयत मे गवा ॥

१९ अनन्तरं परमेश्वरस्यात्मनि तस्मिन् अधिष्ठिते सोऽस्त्रिलोनं गत्वा तच्यान् चिंशत् जनान् इत्वा तेषां वस्त्राणि गृहीत्वा प्रहेलिकार्थक्यकेभ्यः

पूर्वेक्षानि वस्त्राणि ददौ, किन्तु तस्य क्रोधस्य प्रज्वलनात् ततस्यानात् २० स्वपितुर्निवेशनं जगाम । अनन्तरं श्रिमृग्नेनस्य यः सहचर आसीत् तस्मै तस्य जायादीयत ।

15 १५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ जायादाः समीपं गन्तुं शिष्मेनस्य निषेधः चेचस्य शस्य दाहः ६ तस्य जाया-
श्वशुरयोर्दीहः शिष्मेनेन बड्लोकचननं ८ यिहूदीयलोकैस्य बद्लं समर्पित-
त्वं १४ गईभस्य हन्ता सहस्रलोकानां वधः १८ पिपासानिवारणार्थं तोयपानच ।

अनन्तरं गोधूमशस्यकर्त्तव्याले शिष्मेनश्वागवत्समेकं गृह्वीला १
जायां साक्षात् कर्तुं गत्वा जगाद् स्वजायायाः समीपं अन्तःपुरमहं
यास्यामि, किन्तु तस्याः पिता तमन्तरं गन्तुं नानुज्ञौ । किञ्च तस्या २
जनको जगाद् त्वं ताम् ऋतीयित्वान् इति निच्छिव्य मया सा तव सह-
चराय दत्ता, तस्याः कनिष्ठभगिनी किं तस्याः सुन्दरी नहि? अहं ३
निवेदयामि त्वं तस्या विनिमयेन तां गृह्वाणा । ततः शिष्मेनोऽवदत् ४
अहमिदानीं पिलेष्टीयान् हिंसित्वापि तेभ्योऽधिकं निर्देष्मो भविष्यामि ।
अनन्तरं शिष्मेनो गत्वा चीणि शतानि पूर्णालान् धूत्वा बद्धत्वा ५
आनीय द्वौ द्वौ पूर्णालौ योजयित्वैकैकाम् उत्कां तेषां पुच्छयुगेषु बबन्ध ।
अनन्तरं तासूख्यासु वक्त्रं दत्त्वा पिलेष्टीयानां शस्यक्षेत्रेषु तान् व्यक्ता ६
बद्धशस्यमुष्टीन् अच्चिन्नशस्यानि जितवृद्धोद्यानानि च दाहयामास ।

तदानीं पिलेष्टीया अपच्छन् कर्मेत् केन द्वातं? लोका अवदन् ७
तिन्नाथीयस्य जामाच्च शिष्मेनेनेदं द्वातं यतस्य जायापहृता तस्य
सहचराय दत्ता, ततः पिलेष्टीया आगत्य तां स्त्रियं तस्याः पितरस्त्वा ८
वक्षिना दाहयामासुः । ततः शिष्मेनस्त्वान् अवदत्, यदि युद्धाभिरु-
ताटशं कर्म क्रियेत तर्हि युद्धभ्यं तत्प्रलमदत्त्वा नाहं क्वमिष्यामि । ततः ९
परं स सर्वथा महाघातेनाहत्य तान् अवधीत्, अनन्तरम् ऐटमपर्व-
तस्य गङ्करं गत्वा न्यवसत् ।

तदानीं पिलेष्टीया गत्वा यिहूदाप्रदेशे शिविरं स्थापयित्वा लिहीं १०
यावद् व्याप्त तस्युः । ततो यिहूदाया लोका अपच्छन् यूयम् अस्माकं
प्रतिकूलं कुत आगच्छत्? ते कथयामासुः शिष्मेनोऽस्त्वान् प्रति यद-
करोत् तं प्रति तद्वत् कर्तुं तं बन्धुस्त्र वर्यं समागताः । तदानीं यिहूदाया- ११
स्त्रीणि सहस्राणि लोका ऐटमपर्वतस्य गङ्करं गत्वा शिष्मेनाय कथ-
यामासुः, पिलेष्टीया अस्माकम् अधियतय इति किं त्वं न जानासि? १२
त्वमस्त्वान् प्रति किं द्वत्वान्? स कथयामास ते मां प्रति यदकुर्वन्
अहमपि तान् प्रति तद्वक्तरवं । ते तस्मै कथयामासुः, वयमिदानीं त्वां १३
बद्धा पिलेष्टीयानां करेषु समर्पयितुम् आगताः । शिष्मेनस्त्वान्

१३ अवदत् यूयं मां न हनिष्यथेति मम समीपे शपथं कुरुत । तत्स्तेऽव-
दन्, न, वयं केवलं त्वां दृष्टं बद्धा तेषां करेषु समर्पयिथामः किन्तु
नितान्तं त्वां न हनिष्यामः । अनन्तरं ते नूतनरज्जुहयेन तं बद्धा तस्मात्
पर्वतात् तमादाय गताः ।

१४ अनन्तरं तस्मिन् लिहों प्राप्ते तस्य प्रतिकूलं पिलेष्टीया उच्चैः प्रबद्धं
चकुः किन्तु परमेश्वरस्यात्मनि तस्मिन्दधिछिते तस्य बाड्सिते रज्जूं

वक्त्राणा दग्धशणा इव भूवतुस्तस्य बन्धनानि च तस्य हत्तद्याम्निषेतुः ।

१५ अनन्तरं स चार्द्रां गर्दभहूमेकां दृष्टा कर्तं विस्तार्यादाय तद्वारा

१६ सहस्रं लोकान् अवधीत् । तदानीं शिम्शेनः कथयामास,

एको राशिर्दितीयस्य हतौ हन्वा खरस्य हि ।

सहस्रं सम शून्यां हतं हन्वा खरस्य हि ॥

१० अनन्तरं कथां समाप्त हत्ताद् हनूं नित्यिय तत्स्यानस्य नाम रामत-
लिही (हनूनित्येप इति) चकार ।

१८ अनन्तरं सोऽतोव दृष्टात्मां भूत्वा परमेश्वरस्य समीपे प्रार्थनां चकार
तं खदासं महोद्भारकर्मदं कारितवान् इदानीं किमहं दृष्ट्या भरि-

१९ व्यामि चाच्छिन्नत्वचां वशी भविष्यामि ? ततः परमेश्वरेण लिहीस्ति

कुण्डाकारे किंद्रे खष्टे तस्मात् तोयं निर्जगाम तदा स तोयं पीत्वा प्राणान्
प्राप्त सचैतन्यो बभूव तस्मात् स तत्स्यानस्य नाम एनहकोरि (प्रार्थ-

२० कस्य प्रख्यवण्मिति) चकार, तत्स्यानम् अद्यापि लिहीं विद्यते । पिले-
ष्टीयानां काले शिम्शेनो विंशतिवत्सरान् यावद् इच्छायेत्वंशस्य

विचारयितासीत् ।

16

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ शिम्शेनस्यासागमनं ४ दिल्लीलायां प्रेमासक्तता तस्य गुप्तकथां जातुं दिल्लीलायाः
चेष्टा शिम्शेनस्य न प्रकाशनं १५ गुप्तकथाप्रकाशनात् तस्य बहुद्वानिः ११ तस्य
कारायां बन्धनं पिलेष्टीयैः सह तस्य भरणं ।

१ तदानीं शिम्शेनोऽसां गत्वा तत्र वेशमेकां वीक्ष्य तस्या गृहं प्रावि-
२ शत् । ततः शिम्शेन एतत्स्यानम् चागच्छद् इति श्रुत्वा असातीयास्तद्

वेषयित्वा कृत्वां रजनीं तत्कृते नगरद्वारे गुप्ता अतिष्ठन्, यतः
प्रातःकाले दिने जाते तं वयं हनिष्याम इति गदिला ते कृत्वां रजनीं

२ तुष्णीभूय तस्युः । अपरं शिम्शेनो मध्यरात्रिं यावत् शृयित्वा मध्यरा-

आतुत्याय नगरद्वारस्य सार्गकी कवाटौ स्तम्भदयस्य गृहीता प्रतस्ये किञ्च
खन्दे छता हित्रोणभिसुखस्य पर्वतस्य शिखरे तानि निदधौ ।

अनन्तरं सोरेकोपव्यकावासिनी दिलीलानामिका या स्त्री स तस्यां ४
प्रेष्ठा सप्तस्त्रे । ततः पिलेष्टीयानाम् अधिपतयस्तस्या योषितः समी- ५
यम् आगत्य तां बभाषिरे, त्वं तं परिवच्यस्त्वं केन तस्य महापराक्र-
मोऽयं जायते केन वा वयं तं जिता क्लेशनार्थं बन्धुं शक्तुमस्त्वन्निच्छिन् ६
सतो वयं प्रवेकत एकादशतानि रूप्यमुद्रासुभ्यं दाखामः । अनन्तरं ७
दिलीला शिम्शेनम् अवदत्, विनयेऽहं तवायं महापराक्रमः केन
जायते केन वा त्वं परेण बद्धा क्लेशुं शक्यसे तन्मां वद । ततः शिम्- ८
शेनस्तस्यै कथयामास सप्तभिर्नवीनैश्चुष्टौ वैचै र्यद्यहं बध्ये तदा ९
दुर्बलो भवन् अन्यलोकस्य सदृशो भविष्यामि । अनन्तरं पिलेष्टी- १०
यानाम् अधिपतयः सप्ताशुष्टकनवीनवेचाणानीय तस्यै ददुख्तः सा तैरुं
बवन्धु । तदानीं तस्या अन्तरागारे लोका गुप्ता आसन् अनन्तरं सा ११
तमवदत्, हे शिम्शेन पिलेष्टीयास्त्वामाक्राम्यन्ति ततो वक्त्रिस्तुशशाण-
स्त्रुचाणियथा छिद्यन्ते तथा तानि वेचाणि तेन छिद्यानि, इत्यं तस्य बलस्य
तत्त्वं न ज्ञातं । अनन्तरं दिलीला शिम्शेनाय कथयामास, पश्य त्वं मां १२
परिहस्य मृषा गदितवान्, विनयेऽहं केन त्वं बन्धुं शक्यसे तन्मां
वद । ततः स तस्यै कथितवान् याभिः किञ्चन कर्म नाकारि ताटशीभि- १३
र्मूतनरञ्जुभिर्यद्यहं बध्ये तदाहं दुर्बलो भवन् अन्यलोकस्य सदृशो
भविष्यामि । ततो दिलीला नूतनरञ्जूरानीय ताभिस्तं बवन्धु तदा तस्या १४
अन्तरागारे लोका आसन् सा तस्मै कथयामास हे शिम्शेन पिले-
ष्टीयास्त्वाम् आक्राम्यन्ति ततः स निजबाज्जतः स्त्रुचाणीव ताच्चिच्छेद ।
अनन्तरं दिलीला शिम्शेनाय कथयामास त्वम् इदानीमपि मां परि- १५
हस्य मृषा वाचमवादीः । केन त्वं बन्धुं शक्यसे तन्मां वद । स
कथयामास, यदि त्वं मम शिरसः सप्तकेशरञ्जूः स्त्रैः सह वस्त्रवद्
वपस्ति तर्हि तत् शक्यं भविष्यति । ततः सा कीलेन ता बद्धा तस्मै १६
कथयामास, हे शिम्शेन पिलेष्टीयास्त्वाम् आक्राम्यन्ति । ततः स निजातो
जागरित्वा स्त्रैः समं व्यूतं कीलचापजहार ।

अनन्तरं दिलीला तस्मै कथयामास, मां प्रति तव मनो नास्ति तर्हि १७
त्वयहं प्रीये वच इदं कथं बक्तुं शक्तोषि? पश्य वारचयं त्वं मां परिहस्य
केन तव महापराक्रमो जायते तन्महां नाकथयः । इत्यं सा प्रतिदिनं १८

वाक्यैतमाक्रान्त्यत्, ततः स व्याकुलो भूत्वा जीवनेऽपि विरक्षो अभूत् ।

१० ततः स खमनोवाक्यं व्यक्तीकृत्वं तस्यै कथयामास, मम शिरः कादापि
च्छुरेण न स्पृष्टं यतोऽहं गमस्थितिमारभ्येत्वाय नासदीयोऽस्मि, यद्यहं

शिरो मुण्डयामि तर्हि मम बलं मां व्यक्त्यवहच्च दुर्बलो भवन् व्यन्धो-

१८ कस्य सदृशो भविष्यामि । अनन्तरं तेन खमनोवाक्यं व्यक्तीकृतम् इति
बुद्धा दिलीला दूरं प्रहित्वं पिलेष्टीयानाम् अधिष्ठितीन् आङ्ग्रेय कथया-

मास, इदानीं यूयम् आगच्छत यतः स खमनसः सर्वं वाक्यं महां कथि-
तवान्, ततः पिलेष्टीयानाम् अधिष्ठितयः खहस्तेरुद्रा आदाय तस्याः

१९ समीपम् आगच्छन् । अनन्तरं सा निजजानूपरि तं निनाप्य जनसे-
कमाङ्ग्रेय तस्य शिरसः समकेशरञ्जूः द्वौरयामासं ततः परं सा यदा

२० सं ल्लेश्यितुम् आरभत तदा स बलहीन चासीत् । अर्थतः सा कथ-
यामास है शिम्शेन पिलेष्टीयास्त्वाम् आक्रान्तिं ततः स निनातो
जागरित्वा भनसि कथितवान् अन्यसमय इव वहिर्गत्वाहम् आत्माम्
मोचयिष्यामि, किन्तु स परमेश्वरेण व्यक्त इति स नाजानात् ।

२१ अनन्तरं पिलेष्टीयास्त्वा दृत्वा तस्य चक्षुधी वहिष्कृत्वं तम् असापुरी-
मानोय पित्तलनिगडे र्बन्धुः, अनन्तरं स कारागारे शस्यान्यपिनट् ।

२२ तथापि तस्य शिरोमुण्डनानन्तरं तस्य शिरसः केशाः पुनर्वर्द्धितुमारे-
२३ भिरे । अपरं पिलेष्टीयानाम् अधिष्ठाः स्वेषां सुरस्य दागीनस्य समीपे
महानैवेद्यं निवेदयितुम् आनन्दितुच्च सर्वे मिलिता यतस्ते कथयामासुः,

२४ अस्माकं देवोऽस्माकं रिपुं शिम्शेनम् अस्माकं करण्तमकरोत् । अपरं
तं वीक्ष्य प्रजाः स्वेषां देवं प्रशश्नंसुः किञ्च कथयामासुरस्माकं देवोऽस्मद्देश-

२५ नाशकं बज्जलोकधातिनच्चास्माकं रिपुं करे ऽस्माकं समर्पयत् । अनन्तरं ते
हृष्टचित्ताः सन्तः कथितवन्तः शिम्शेन आङ्ग्रेयताम् अस्माकं साक्षात्

कौतुकं करोतु च ततो लोकाः कारागट्हात् शिम्शेनम् आङ्ग्रेयानीय
२६ स्तम्भानां मध्ये तमस्यापयन् स च तेषां साक्षात् कौतुकं चकार । अनन्तरं

शिम्शेनः खहस्तधारिणं बालकमवादीत् मां व्यज यस्य स्तम्भदयस्यो-
परि गृहस्य भार आस्ते तद् द्वयमहं स्पृश्यानि, तत्र भारं दत्त्वा

२० तिष्ठानि च । तदानीं स्त्रीभिः पुरुषैस्त तदृहं परिपूर्णमासीत् पिलेष्टी-
यानां सर्वे उधिष्ठितयोऽपि तत्रासन्, किञ्च स्त्रियः पुरुषाच्च सहस-

२८ अयलोका गृहस्थेऽतिष्ठन् ते सर्वे शिम्शेनस्य कौतुकमदर्शन् । ततः
शिम्शेनः परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वन् जगाद है प्रभो परमेश्वर

विनयेहं मां स्मर हे ईश्वर विनयेहं केवलमेकवारस्माचं मां बलिनं कुरु,
यहं चक्षुर्द्वययोः परिप्रोधार्थं पिलेष्टीयेभ्यः समुचितं ददानि । अपरं १५
मध्यस्थितयो र्ययो द्वयो स्तम्भयोरूपरि गृहस्य भार आसीत् शिम्शेनो
नतः सन् तयैरेकं दक्षिणवाङ्नान्यच्च वामवाङ्ना परिगृह्य खख्य भारं
ददौ । अनन्तरं पिलेष्टीयैः समं भज्ञः प्राणाः वियुज्यन्तामिति वाक्यः १०
मुक्ता शिम्शेनो निजसकलबलेन भारमदात्, ततस्तद्वृहम् अथद्वाणां
तन्मध्यस्थितसर्वलोकानाद्विपरि पपात, ततो जीवनकाले तेन ये
इतास्तेभ्योऽधिका लोका भरणकाले इहन्यत् । अनन्तरं तस्य भातरः ११
प्रिवंशीयाच्चागत्य तमादाय सरियेष्टायोत्तर्योर्मध्यस्थाने तत्प्रितुर्मानो-
हस्य इमशाने तस्य इमशानं चक्रुः, स विंशतिवत्स्तरान् इत्यायेल्वंशस्य
विचारयितासीत् ।

17

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१. मीखायेन रुष्यचौर्यं मूर्त्तिनिर्माणं ३ मूर्त्तिसेवनाय याजकनियोगस्थ ।

इफ्रयिमपर्वते मीखायनामा लोक एक आसीत् । स खमातरं जगाद् १
च्छारितं यत् शताधिकसहस्रशेकलप्रिमितं रुष्यमधि तया शाप उक्तो १
मम कर्णे आवितच्च तद् रुष्यं मया गृहीतं मत्समीपे विद्यते, ततस्य
माता बभाषे, हे मम पुत्र तं परमेश्वरस्याशिषं प्राप्नुहि । अनन्तरं स २
तत् शताधिकसहस्रशेकलरुष्यं खमाचे पुनर्ददौ तदा तस्य माता कथ-
यामास, अहं निविक्षामेकां मूर्त्तिं तक्षिताच्चैकां मूर्त्तिं निर्मापयितुं खपु-
चस्य मङ्गलार्थं तद् रुष्यं परमेश्वरायोदस्तजं तदर्थेदानों तुभ्यं पुनरदां । ३
तथापि तेन खमाचे तस्मिन् रुष्ये पुनर्दत्ते सा शतदयशेकलरुष्यं ४
गृहीत्वा निर्माचे ददौ ततः स तेन निविक्षामेकां तक्षिताच्चैकां मूर्त्तिं
निर्मितवान् ते मूर्त्तीं मीखायस्य गृहे तस्यतुः । तस्य मीखायस्यैको ५
देवालय आसीत्, अपरम् एकम् एषोदस्तम् एका पुत्रलिका च तेन
निर्मिता तथा स्त्रीयपुत्राणामेकः प्रविच्छीकृतः स च तस्य याजको
बभूव । तस्मिन् काले इत्यायेल्वंशे कोपि राजा नासीत् यो यत् ६
क्षेमम् अमन्यत स तदेवाकरीत् ।

तदानीं यिङ्गदादेश्यवैतलेहमयिङ्गदानगरीयो लेवीय एकस्तरुष्यस्तत्र ७
प्रावसत् । स यत्र तत्र प्रवासं कर्तुं वैतलेहमयिङ्गदानगराद्विर्गत्य
याचां कुर्वन् इफ्रयिमपर्वते मीखायस्य निवेशनम् आजगाम । ततो ८

मीखायस्तं प्रच्छ त्वं कस्माद् आगतोऽसि ? स प्रत्यवदत् लेवीयोऽहं
 १० वैतलेहमयिष्ठदाया आगतोऽसि यत्र तत्र प्रवसुं पर्यटामि । ततो
 मीखायस्तं बभाषे त्वं मया सार्जं तिष्ठ मम पुरोहितः पिटरूपस्थ भव
 मया संवत्सरे तुभ्यं दशशेकलरजतं वस्त्रयुग्मं तव भक्ष्यन्नायाणि च
 ११ दायिष्यन्ते । ततः स लेवीयस्तस्य एहं गत्वा तेन सार्जं वसुं मतिं चकार,
 १२ इत्यं स तरुणस्तस्य पुरोहितो भूत्वा मीखायस्य निवेशने
 १३ न्यवसत् । ततो मीखायः कथयामास परमेश्वरो मम मङ्गलं करिष्यती-
 त्वहम् इदानीम् अजानां, यतो लेवीयलोको मम पुरोहितोऽभवत् ।

18

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ अधिकारस् अनुसन्धातुं दानवंशस्य पञ्चजनप्रेषणं ३ लघिशानुसन्धानस्य कथनं ११
 पठशतानि लोकानां तदाकमितुं गमनं ४ पद्यिष्ये मीखायस्य विघ्नादिचैर्यं
 १२ मीखायस्य कथाम् आगच्छोत्ता ते ल्लिपिशं गत्वा तस्य इस्तगतकरणं ५० तत्र स्थाने
 विघ्नस्थापनं ।

१ तस्मिन् काल इस्तायेत्वंशे कोपि राजा नासीत् । तदानीं दानवंशः
 खवासार्थम् अधिकरणीयं देशमचेष्टत, यतस्त्विनं यावद् इस्तायेत्व-
 २ वंशानां मध्ये तेनाधिकर्त्तव्या भूमि न ग्रापि । अतो दानवंशीयाः खेषां
 प्रदेशाद् अर्धात् सरियेष्टायोलेभ्यः खवंशस्य पञ्चवीरान् देशं पर्यटितुं
 वोक्तितुच्चेदं कथयित्वा प्रेषयामासुः, यूयं गत्वा देशं निरीक्ष्यत्वं, ततस्तु
 ३ इफ्रियमपर्वते मीखायस्य एहमागत्य तत्र यामिनीं यापयामासुः । ते
 यदा मीखायस्य परिजनैः सार्जम् आसन् तदा तं लेवीयतरुणम् उच्चा-
 रणेन परिचित्वाभ्यन्तरं गत्वा तं प्रच्छुः, त्वाम् शतस्यानं क आनयत् ?
 ४ स्थानेऽत्र त्वं किं कर्मकैरोहि ? अपरं स्थानेऽत्र तव किं किमात्त्वे ? ततः
 स तेभ्यः कथयामास मीखायो मया सार्जम् अमुकरूपं अवहृत्य मह्यं
 ५ वर्त्ति दातुं प्रतिशुतवान् अतोऽहं तस्य पुरोहितोऽभवं । ततस्ते इक-
 थयन् वयं विनयामहे, अस्माकं गन्तव्ये पथि शुभं भविष्यति न वेति
 ६ त्वम् ईश्वरस्य समीपे एच्छ । ततः पुरोहितस्तान् अवदत् यूयं कुशलेन
 गच्छत, युग्माकं गन्तव्यः पन्नाः परमेश्वरस्य गोचर आस्ते ।

० अनन्तरं तैः पञ्चभिर्जनैर्यात्रां छत्वा लघिशे लब्धे तत्र निवासिनो
 लोकाः सिदानीयलोकानां दीयनुसारेण निर्भया निश्चिन्ताः सन्तो

निष्कारणकं निवसन्ति किञ्च तत्र देशे तान् दमयितुं कोपि शास्त्रा नास्ति
ते सोदोनाद् दूरस्थाः किञ्च भिन्नतोऽकैः समं तेषां सम्बन्धो नास्ति
तैरिति इष्टं । अनन्तरं सरियेष्टायोलयोः स्वभातशां समीपं प्रव्यागत्य
तैः का वर्त्तति एष्टे ते कथयामासुः, उच्चिष्ठत वर्यं तेषां विरुद्धम् उत्थाय
याम यतः स देशोऽतीवैत्तम इति वर्यं इष्टवन्तः, यूर्यं कुतो निष्कर्माण
आध्ये? तं देशं गन्तुं प्रविश्याधिकर्तुञ्च नालस्यं कुरुत । युश्माभिस्त्वा १०
गमने कृते निष्प्रियं निवसन्तो लोका लप्यन्ते, स देशस्य विज्ञारितः,
तत्र पृथिवीजातस्य कस्यापि वस्तुनोऽभावो नास्ति युश्माकं करेषु तं
देशम् ईश्वरः समर्पयिष्यति ।

अनन्तरं सरियेष्टायोलाभ्यां दानवंशीयाः घटशतानि लोका युद्धाख्यैः ११
सुसञ्जमाना यात्रां चक्रुः । ते गत्वा यिह्वदादेशस्ये किरियतविया- १२
रीमे शिविरं स्थापयाच्चकुलसात् कारणाद् अद्यापि तस्य स्थानस्य
महानेदानं (दानस्य शिविरमिति) नामात्मे तत् किरियतवियारीमस्य
पञ्चात् स्थितं ।

अपरं तैत्तिसाद् इफ्रुयिमपर्वतं गत्वा मीखायस्य निवेशने प्राप्ते १३
खयिश्वेशं निरीक्षितुं गन्तारः पञ्चजनाः स्वजातोयान् अवदन्, अस्मिन् १४
निवेशन एकम् एकोद्भवस्त्रं पुत्तलिका निषिक्ता मूर्त्तिस्तिता मूर्त्तिच्च
विद्यन्ते तत् किं यूर्यं जानीय? अत इदानीं युश्माभिः किं कर्त्तव्यं तद्
विविच्यतां । तत्स्तेऽभ्यन्तरं गत्वा मीखायस्य निवेशनस्यं लेवीयतश्चायस्य १५
वासं प्रविश्य तस्य कुशलं प्रपच्छुः । अपरं युद्धाख्यैः सुसञ्जमानाः घट- १६
शतानि दानवंशीयलोका गोपुरप्रवेशस्याने स्थिताः । अनन्तरं देशं १७
निरीक्षितुं गन्तारः पञ्च जनाः उत्थायाभ्यन्तरं गत्वा तां तक्षितमूर्त्तिम्
एकोदं पुत्तलिकां निषिक्तमूर्त्तिच्च जग्नङ्गः किन्तु तदानीं पुरोहितो
युद्धाख्यैः सुसञ्जितानां घटशतानां लोकानां समिधौ गोपुरप्रवेशस्याने
स्वमुत्तिष्ठमान आसीत् । इत्यवसर इसे मीखायस्य निवेशनं प्रविश्य १८
तां तक्षितमूर्त्तिम् एकोदं पुत्तलिकां निषिक्तमूर्त्तिच्छानिन्युः । तदा
पुरोहितस्तान् अवदत्, यूर्यं किं कुरुष? तत्स्ते प्रत्यवदन् त्वं निःशब्दे १९
भव निजवदने करं इच्चासामिः समम् आगच्छासाकच्च पितॄस-
रूपः पुरोहितो भव । एकस्य परिजनस्य तव पुरोहितत्वम् इच्छायेल
एकस्य वंशस्य तव पुरोहितत्वैतयोर्मध्ये किं भद्रं? ततः स पुरोहितो २०
मनोऽर्थं गत्वा एकोद्भुत्तलिकातक्षितमूर्त्तीरादाथ तेषां लोकानां मध्ये

- ११ जगाम । ततः परं ते प्रदना याचां चक्रिरे किञ्च बालकान् पशुन्
भारांच्च खेघाम् अग्रसरान् चक्रः ।
- १२ तेषु मीखायस्य निवेशनात् कियदूरं गतेषु मीखायस्य निवेशन-
समीपस्थग्नहनिवासिनो लोका मिलित्वा दानवंशीयानां पञ्चाद् दधावुः ।
- १३ अपरं तै दानवंशीयान् प्रति प्रोच्चैः खरे छते ते वदनानि परावर्त्य
मीखायसवदन् तव किं जातं ? त्वं लोकनिवहम् आदाय कुत आग-
१४ च्छसि ? ततः स जगाद् यूयं मन्त्रिर्मितदेवगणं पुरोहितचापहृत्य
गच्छथ मम शेषं किमास्ते ? अतस्व ते जातमिति मां कुतः एच्छथ ?
- १५ दानवंशीयास्तं जगदुः अस्मान् त्वया शब्दो मा आव्यतां, आविते
क्रोधिलोका युधान् आक्रमिष्यन्ति तेन तव प्राणास्तव परिजनानाच्च
१६ प्राणा विनक्षन्ति । अनन्तरं दानवंशीयाः खमार्गेण जग्मुः किञ्च मीखा-
यस्तान् खस्माद् अधिकबलवतो विज्ञाय परावृत्य खनिवेशनं जगाम ।
- १७ अनन्तरं दानवंशीया मीखायस्य निर्मितवस्तु पुरोहितचादाय निश्चिन्तं
निष्करणकं वसतां लोकानां प्रातिकूल्येन लयिशं गत्वा खड्डैस्तान् अवधिषुः
१८ नगरस्य वक्तिना दाहयामासुः । तस्य रक्षिता कोपि नासीद् यतस्तत्
सोदेनाद् दूरमासीद् अन्यलोकैच्च समं तत्त्वानां सम्बन्धो नासीत् किञ्च
तद् वैतरिहोवस्य समीपस्थोपत्यकायाम् आसीत्, अनन्तरं ते तन्न-
१९ गरं पुनर्निर्माय तन्मध्ये न्यूपुः । खेषां पूर्वपुरुषस्य इखायेलसुतस्य
दानस्य नामानुसारेण तन्नगरस्य नाम दानमिति चक्रुः किन्तु पूर्वं तस्य
नगरस्य नाम लयिशम् आसीत् ।
- २० अनन्तरं सा तक्षितमूर्त्तिं दानवंशीयैः स्वार्थं स्थापिता तथा तदेशस्य
लोकानां बन्दीभवनपर्यन्तं भिनश्चेऽपैत्रो गर्भेणस्य युतो योनाधन-
२१ स्तस्य वंशस्य दानवंशस्य पुरोहिता बभूवुः । अनन्तरम् ईश्वरस्यावासो
यावत् श्रीलावतिष्ठत् तावत् मीखायेन निर्मिता तक्षितमूर्त्तिस्तैः
संस्थाप्य सेविता ।

19

१८ ऊनविंशोऽध्यायः ।

- १ उपपलीं यहोतुं लेवोयस्य वैतलेहसनगरे गसनकथनं १६ प्रत्यागमनकाले गिविया-
नगरे तयोः कम्यचिद् दृढलोकस्य गद्वैतिथिभवनं २२ गिवियादा लोकैस्तुप-
यन्त्या मरणं यावद् वलात् करणं २३ उपपत्त्याः शर्वं द्वादश्खण्डाकात्य तेनेषा-
येलो द्वादशवंशान् प्रति प्रेषणं ।
- २ तस्मिन् काले इखायेलवंशस्य मध्ये राजा नासीत्, अपरम् ईप्रूयिम-

पर्वतस्य पार्श्वे प्रवासी कस्तुलेवीयो वैतलेहमयिह्वदात उपपनीमेकां
जग्याह । किन्तु सोपपली तस्य विरुद्धं वेष्टाचारं छत्वा तं विह्राय २
वैतलेहमयिह्वदायां खण्डितुर्निवेशनं गत्वा तत्र चतुर्दशे मासान् तस्यो ।
अनन्तरं तस्या उपपतिः स्वदासं हौ गर्दभौ च समादाय प्रीतिघूर्वकं ३
तां सम्भाषितुं पुनरानेतुच्च तस्याः पञ्चात् जगाम ततः सा तं स्वता-
तस्य निवेशनम् आनिनाय तस्या युवत्याः पिता च तं दृष्ट्वा तस्यागमनाद्
आनन्द । तदानों स अशुरेणार्थात् तस्या युवत्याः पित्रावलम्बित-
स्तेन सह दिनचयम् उधितवान्, अपरं ते भोजनयाने छत्वा तत्र
स्थाने रात्रिं यापयामासुः । अपरं चतुर्थदिवसे तेषु प्रस्तावुम् अतिप्रत्यूषे ५
समुत्थितेषु योगितः पिता जासातरं जगाद त्वं किञ्चिद् अन्नं भुक्तान्तः-
करणं सुस्थिरं कुरु पञ्चात् स्वमार्गेण गच्छ । ततस्तावुपविश्य मिलित्वा ६
भोजनयाने चक्रतुः, अनन्तरं तस्या योगितः पिता तं जगाद निवेदया-
म्यहं त्वं रात्रिं यापयित्वा स्वभन्स्तुष्टं कर्त्तुम् अर्हसि । किन्तु तस्मिन् ०
गन्तुमयिते तस्य अशुरलं व्यग्रं चकार तेन स विलम्ब्य तां यामिनीमपि
यापयामास । अनन्तरं पञ्चमे दिने तस्मिन् गन्तुं प्रत्यूष उत्थिते योगितः ८
पिता कथितवान् निवेदयामि निजान्तःकरणं सुस्थिरं कुरु तेन ते
व्यतीयप्रहरं यावद् विलम्बिते हौ द्वौ जनौ च भोजनं चक्रतुः । अन-
न्तरं तस्मिन् पुरुषे तस्योपपत्यां दासे च गन्तुम् उत्थितेषु तस्य अशुरो-
र्थतस्या युवत्याः पिता तं बभाषे, पश्याध्युना दिवावसानं जातं वि-
मयेऽहं यूयमत्र रजनीं यापयत, पश्य दिवाशेषोऽभूत्, अतस्त्वमत्र रात्रिं
यापय स्वान्तःकरणं हृष्टं कुरु च, श्रो मार्गेण यातुं प्रत्यूष उत्थाय खण्डहं
यास्थसि । किन्तु स लोकस्तां यामिनीं विलम्बितुम् अनिच्छन् उत्थाय १०
यात्रां छत्वा यिवूषस्यार्थतो यिरूप्तालमस्य समुखमागमत् तेन समं
सञ्जमानो द्वौ गर्दभौ तस्य उपपली चासीत् । यिरूषस्य चमुखं तेषूप- ११
स्थितेषु दिवावसानं बभूव, तेन तस्य दासः खप्रभुसवदत् निवेदयामि
आगच्छ, वयं यिवूषीयागाम् एतन्नग्रं प्रविश्य यामिनीं यापयाम ।
अनन्तरं तस्य प्रभुसवदत्, इखायेल्वंशादन्यजातीयानां नगरमिदं वयं १२
न प्रवेश्यामः, वयम् अग्रं गत्वा गिवियां यामः । अनन्तरं स स्वदासम् १३
स्वदत्, आगच्छ वयं निकटवर्ति किञ्चन स्वार्ण गत्वा गिवियायां
या रामायां रात्रिं यापयाम । अनन्तरं तेऽग्रं गत्वा स्वपथेन जग्मुः, १४
अनन्तरं विन्यामीनदेशस्यगिवियायाः समीपं तेषूपस्थितेषु स्वर्णोऽस्ते-

१५ गतः । तदा ते तत्र यामिनों यापयितुं गिवियां प्रविश्य नगरस्य सन्निवेश उपविविशु यंतः खनिवेशने यामिनों यापनार्थं कोपि तेषामातिथ्यं न चकार ।

१६ अनन्तरं सन्यासमये वृद्ध एकः क्षेत्रस्य कर्मण आगच्छत् स इफू-
यिमपर्वतीयो लोकः किन्तु गिवियायां प्रावसत् किञ्च तन्नगरीयलोको

१० विन्यामीनवंशीया आसन् । अनन्तरं स ऊर्ध्वद्विष्टं खला नगरस्य
सन्निवेशे तं पर्यिकं ददर्श ततो वृद्धः एषवान् तं कुच यास्यसि कुतो

१८ वागतोऽसि? सोवदद् वयं वैतत्तेहमयिह्वदात इफूयिमपर्वतस्य पार्थं
गच्छामः, अहं तत्स्यानस्य मानुषो वैतत्तेहमयिह्वदाम् आगच्छम् इदानीं

परमेश्वरस्यावासं गच्छामि कोपि खण्डहे स्यानं दातुं भमातिथ्यं न
१८ कर्त्तति । असामिः सह खीयगईभयो भर्त्यदणानि धान्यानि चासते,
अपरं भवतो दासस्य समीपे मम छते भवतो दास्या मत्परिचारकस्य च

१० छते पूपा ब्राह्मारसाच्च सन्ति कस्यापि त्रयस्याभावो नास्ति । ततः स
वृद्धो बभाषे खागतोऽसि तव यत्र यत्र प्रयोजनं तदहं दास्यामि त्वमत्र

११ सन्निवेशे रात्रिं मा यापय । अनन्तरं स वृद्धस्तं खनिवेशनम् आनीय तस्य
गर्दभाभ्यां दणानि ददौ ते च पादान् प्रक्षाल्य भोजनपाने चक्षुः ।

१२ अनन्तरं तेषु हृष्टचित्तेषु सत्सु तन्नगरीया लम्पटलोकास्त्रनिवेशनं
वैष्टयित्वा दारम् आहत्य निवेशनस्याधिपतिं तं वृद्धं जगदुः, तव

निवेशनं यः पुरुष आगमत् तं वहिरानय वयं तमुपगमिष्यामः ।
१४ ततो निवेशनाधिपतिः स नरो वहिर्भूय तेषां समीपं गत्वा जगाद हे मम
भातरो नहि नहि विनयेह्वम् एतादर्शं दुयाचरणं मा कुरुत स पुरुषो

मम निवेशनेऽतिथिरभूत् तस्मात् तं प्रति नैतादर्शं त्रयायाः कर्म कुरुत ।
१४ पश्यत ममानूढां कन्यां तस्योपपतीच्च वहिरानयामि यूयं ते उपगच्छत

ते प्रति युधाकं यथा वाच्छा जायते तथैवाचरत किन्वेतं पुरुषं
१५ प्रतीदर्शीं दुष्टक्रियां मा कुरुत । तथापि तैस्तस्य वाक्ये न गृहीते स

पुरुषः खीयाम् उपपतीं धृत्वा तेषां समीपं वहिरानयत् ततस्ते तामुप-
जग्मुः प्रभातपर्यन्तं सकलां रात्रिं तां प्रत्यत्याचारं खला प्रभाते सति

१६ तां परित्वच्य जग्मुः । अपरं सा स्त्री सूर्योदयात् पूर्वभागत्य पत्युराति-
एकास्त्रिणो वृद्धस्य निवेशनदारसन्निधौ प्रतित्वा सूर्योदयपर्यन्तं तचैव

१७ तस्यो । अनन्तरं प्रातःकाले तस्याः प्रतिरुत्याय यदा गृहद्वारं मोचयित्वा
सार्गेण गमनार्थं वहिरागमत् तदा गृहस्य दारसमीपे तस्योपपती

पतिता शिता च तस्याः कराभ्याम् अर्पितेति ददर्श । तदानीं स कथ- १८
यामास, उचिष्ठ वर्यं यात्रां करवाम किन्तु सा न प्रव्यवदत्, अनन्तरं
स पुरुषो गर्वभोपरि तां निधाय स्थानं जगाम ।

अनन्तरं स स्वनिवेशनम् आगत्यात्मं गृहीत्वा ताम् उपपत्नीं दृत्वा १९
सास्थिकां द्वादशखण्डीक्षायेत्वायेतः सर्वप्रदेशं प्रेषयामास । ततस्तदृढा २०
सर्वेऽकथयन् इत्यायेलवंशस्य मिसर्देशाद् वहिर्गमनदिनमारभ्याद्य
यावद् एतादृशं कर्मेत्यायेलवंशमधे कदापि नक्त्रियत नाटश्यत च,
विषयेऽस्मिन् विविच्य मन्त्रयित्वा किं कर्त्तव्यं तद्वदत ।

20

२० विंशतिमोऽध्यायः ।

१ सभायाः कथनं द सभानिरूपणं १२ इत्यायेलवंशेन समं विन्यामीनवंशस्य शुद्धं कर्तुं
सञ्जामानलं १७ प्रथमयुद्ध इत्यायेलवंशानां द्वाविंशति सहस्रोकानां हतलं २२
द्वितीययुद्धे तेषाम् आदशसहस्रोकानां हतलं २६ तृतीययुद्धे विन्यामीनवंशस्य
सर्वथा परास्तत्वं ।

अनन्तरं गिलियददेशस्त्वाकैः समं दानमारभ्य वैर्णवां यावद् १
इत्यायेतः सर्वे वंशा एकमानुषशब्द मिस्प्याम् आगत्य परमेश्वरस्य
साक्षात् समाजे भिजिताः । ततः सर्वलोकानाम् अर्थत् इत्यायेतः २
सर्ववंशानाम् अधिपतयस्त्वारिं लक्षणस्त्वधारिणः पदातयस्त्वेश्वरस्य
लोकानां संमाजम् उपस्थितवन्तः । तदानीम् इत्यायेलवंशा मिस्यों गता ३
इति वार्तां विन्यामीनवंशः शुश्राव, अनन्तरम् इत्यायेलवंशीया अव-
दन् यथा दुष्टता केन प्रकारेण जाता तत् कथतां । ततस्तस्या हताया ४
थेषित उपपति लेंवीयपुरुषः कथयामास, अहं मदुपपत्नी च यामिनीं
यापयितुं विन्यामीनदेशस्यां गिवियामगच्छावः । ततो गिवियाया ५
गृहस्या मम प्रतिकूलम् उत्याय यामिन्यां गृहस्य चतुर्दिशं वेष्यामासु;
ते मां हन्तुम् उद्यता मदुपपत्नीच्च प्रति बलात् कुकर्म्म द्रृतवन्तस्तः सा ६
ममार । अनन्तरम् अहम् उपपत्नीं दृत्वा खण्डखण्डीक्षायेत्वायेलवंशेना-
धिक्तं सर्वदेशं प्रहितवान् यतस्त इत्यायेलोयेषु तादृशं चपाकरं
लम्पटलं चक्रः । पश्यत यूर्धं सर्व इत्यायेलवंशाः समागता अत एतस्मिन् ७
विषये संमन्त्य कर्त्तव्यत्वं निच्छिनुत ।

ततः सर्वे लोका एकजनेत्वोत्थाय जगदुः, वर्यं केषि स्वस्ववासस्यानं द
न गमिष्यामः स्वस्वपरिवारं पुन न यास्यामः किन्तव्युना गिवियायाः ८

१० प्रतिकूलं गुटिकापातेन कर्मदं करिष्यामः । लोकानां कृते भच्य-
द्रथाण्यानेतुम् इस्तायेतः शतलोकानां मध्याद् दशनराः सहस्राणां
मध्यात् शतं नरा दशसहस्राणां मध्यात् सहस्रं नरा असाभि निर्ची-
यन्तां, तेषु पुनरागतेषु विन्यामीनदेशस्यगिवियामाक्रमेत्यायेत्यु कृतस्य
११ तत्रत्यानां सकलकुकर्मणः फलं दीयतां । अतः सर्वे इस्तायेत्यवंशा एक-
मनुष्य इव संयुज्य तस्य नगरस्य प्रतिकूलं मिलिताः ।

१२ अनन्तरम् इस्तायेत्यवंशा विन्यामीनवंशस्य सर्वं दूतान् प्रहित्य
१३ जगदुः, युधाकं मध्ये किमिदं कुकर्म द्वातः? यूद्यं गिवियानिवासिनस्तान्
लमपठलोकान् समर्पयत वयं तान् हनिष्याम इस्तायेतः कलङ्कं दूरी-
करिष्यामच्च, किन्तु विन्यामीनवंशः स्वभातृणाम् इस्तायेत्यवंशानां कथां
१४ यहीतुं न समियेत । अनन्तरं विन्यामीनवंशीया इस्तायेत्यवंशैः समं
१५ योद्धुं स्वनगरेभ्यो वहिभूय गिवियायां मिलिताः । तदानीं विन्यामीन-
वंशस्य नगरेभ्य आगता अख्यधारिणो लोकां गणनया घडविंशति
सहस्राण्यासन् तदन्या गिवियानिवासिनः सञ्चाया सम इतान्यभिरु-
१६ चित्तलोका आसन् । तेषां सर्वलोकानां मध्ये वामहस्तेन योधिनः सम
प्रतान्यभिरुचितलोका आसन् ते सर्वेऽप्सक्षेपकगुणेन प्रस्तरचालनैः केष-
भेदितुं समर्थाः ।

१७ विन्यामीनवंशाद् अन्येत्यायेत्यवंशानाम् अख्यधारिणो गणनया लक्ष्यं
१८ लोकां आसन्, ते सर्वे योद्धार आसन् । अनन्तरम् इस्तायेत्यवंशा
उत्थाय वैथेलं गत्वेश्वरस्य समीपे जिज्ञासाच्चक्रिरे विन्यामीनवंशेन समं
योद्धुम् अस्माकं कः प्रथमं यास्यति? ततः परमेश्वरः कथयामास
१९ प्रथमं यिह्वदावंशो यास्यति । अनन्तरम् इस्तायेत्यवंशाः प्रातरुत्थाय
२० गिवियायाः समुखे शिविरं स्थापयाच्चक्रिरे । इस्तायेत्यलोकै विन्यामीन-
वंशेन समं योद्धुं वहिभूय गमने कृते गिवियायाच्च युद्धार्थं सैन्यानां
२१ श्रेण्यां रचितायां विन्यामीनवंशो गिवियातो वहिरागत्य तद्विस
इस्तायेत्यवंशानां द्वाविंशतिसहस्राणि लोकान् संहृत्य भूमौ पातयामास ।

२२ अनन्तरम् इस्तायेत्यवंशीयाः स्वान् आश्रस्य प्रथमदिवसे यत्र स्थाने
२३ सैन्यानां श्रेणीं रचितवन्तः पुनर्वारं तत्रैव स्थाने थूहुं चक्रुः । अपरम्
इस्तायेत्यवंशा उत्थाय गत्वा सन्याकालं यावत् परमेश्वरस्य साक्षात्
चक्रन्तुः परमेश्वरम् इदं वाक्यं प्रपञ्चुच्च वयं स्वभावा विन्यामीन-
वंशेन समं योद्धुं पुनर्वारं किं यास्यामः? ततः परमेश्वरः कथयामास,

तस्य प्रतिकूलं यात । अनन्तरम् इखायेल्वंशेषु हितीयदिवसे विन्यामीन- २४
वंशस्य प्रतिकूलम् उपस्थितेषु विन्यामीनवंशो द्वितीयदिवसे पुनर्वारं २५
तेषां प्रतिकूलं गिवियातो निर्गत्येखायेल्वंशानां खड्धधारकान् अद्यादश-
सहस्रलोकान् संहृत्य भूमौ पातयामास ।

अनन्तरम् इखायेलः सर्वे वंशाः सर्वे लोकाच्च वैथेलं गत्वा तत्र सन्धां २६
यावत् परमेश्वरस्य सम्मुखे उपविष्टः क्रन्दनेनोपवासेन च तं दिवसं
यापयित्वा परमेश्वरस्य साक्षाद् होमार्थकान् मङ्गलार्थकांच्च बलीन्
उत्स्वर्जुः । तस्मिन् काले तत्र स्थाने परमेश्वरस्य नियममज्जूषासीत् २७
हारोणस्य पौत्र इलियासरसा पुत्रः पीनिहसच्च तदा तत्समुखे तस्य
परिचर्याम् अकरोत् । अपरम् इखायेल्वंशास्तेन परमेश्वरम् इति २८
वाचं प्रचक्षुः, वयं सभाच्चा विन्यामीनवंशेन सर्वं योद्धुं किं पुनर्वारं
यास्यामः? किं निवर्त्तिष्यामहै? ततः परमेश्वरः कथयामास, गच्छत
श्चो मया युश्माकं करेषु ते समर्पयिष्यन्ते । अनन्तरम् इखायेल्वंशा २९
गिवियायाच्चतुर्दिन्कु लोकान् लुक्तायितान् स्थापयामासुः । अपरं तृतीय- ३०
दिवसे इखायेल्वंशा विन्यामीनवंशस्य प्रतिकूलं गत्वा पूर्ववीयनु-
सारेण गिवियाया विरुद्धं सैन्यश्रेणो रचयाच्चकुः । अपरं विन्यामीन- ३१
वंशीया लोकानां विरुद्धं वहिरागत्य नगराद् दृरं प्रावर्त्तन्त राजमार्ग-
योच्चार्थतो वैथेलं गन्तरि मार्गे प्रान्तरस्यगिवियां गन्तरि मार्गे च
पूर्ववत् लोकान् आप्नन् अमार्यंचेत्यम् इखायेल्वंशानां प्रायेण चिंशत्
जनान् जप्तुः । यत इमेऽसाकं सम्मुखे पूर्ववत् पराजीयन्त इति विन्या- ३२
मीनवंशीया बुर्धिरि किञ्चित्खायेल्वंशा अवदन् वयं यत्तायामहै,
इमे राजमार्गां यावद् अस्माभिन्नगराद् वहिराक्षयन्तां । अनन्तरम् ३३
इखायेल्वंशीयाः सर्वे लोका खस्त्यानाद् उत्थाय वाल्तामरे सेषां
सेन्यानि रचयाच्चकुरिखायेल्वंशस्य लुक्तायिता लोकाच्च खस्त्यानाद-
र्थतो गिवियायाः प्रान्तरात् निरगच्छन् । इखायेलः सर्ववंशानां दश- ३४
सहस्राण्यभिरुचितास्ते लोका गिवियानगरस्य प्रतिकूलं वहिराजग्म-
क्ततो धीरतरः संयामो जातः, किन्तु वयं विपदं गन्तुम् उद्यता इति
विन्यामीनवंशीया नाजानन् । अनन्तरं परमेश्वर इखायेल्वंशानां ३५
सम्मुखे विन्यामीनवंशं पराजिगाय, तस्मिन् दिवसे विन्यामीनवंशस्य
प्रताधिकपञ्चविंशतिसहस्राण्यस्त्रधारिणो लोका इखायेल्वंशीयै जप्त्वास्ते ।
ततो वयं पराजिता इति विन्यामीनवंशो ददर्श, यतो गिवियायाः ३६

समीपे स्यापितेषु लुक्कायितलोकेषु विश्वसेष्वयेल्वंशोयै र्यदा विन्या-
१० मीनवंशस्य समीपाद् अपायात, तदा लुक्कायितलोका धावन्तो गिविया-
नगरम् आक्रम्यास्त्वधारेण नगरस्थान् सकललोकान् आहन्तुं प्रावर्त्तन्त ।
१५ लुक्कायितलोकै नंगराद् ऊर्जगमिधूमसेष्वच्छिङ्गार्थम् इस्वायेल्वंशीयान्
१९ दर्शयिष्यत इति भन्त्वा तैरकारि । अनन्तरं संयाम इस्वायेल्वंशेष्वप्रया-
तवत्सु विन्यामीनवंशः प्रायस्तेषां चिंशत् जनान् आहृत्य मारथामास
प्रथमयुद्धवद् एतद्वारमपीमे समुखेऽस्त्राकं पराजीयन्त इति बुबुधे
४० च । इत्यनन्तरं स्तम्भाकृति धूमसेष्वो नगरात् समुदतिष्ठत् विन्यामीन-
लोकाच्च स्तेषां पञ्चात् निरीक्ष्य कृत्वा नगरम् अग्निलं प्राप्य शून्यम्
४१ उड्डोयत इति दट्टशुः । अपरम् इस्वायेल्वोकेषु पुनः परावत्तेषु वर्यं
४२ विपद्गूर्खा इति वीक्ष्य विन्यामीनवंश उद्दिविजे । अनन्तरं त इस्वायेल्-
वंशानां समुखे प्रान्तरस्य मार्गदिशं परावद्वितिरे ततस्तस्मिन् स्थानेऽपि
४३ संयाम उपस्थिते नगरेभ्य आगता लोकास्तन्मध्ये हताः । विन्यामीन-
वंशस्तुर्दिच्चु तै वैष्णितो विद्रावितो उनाधासं गिवियायाः समुखे
४४ सूर्यादयदिशि निपातितस्त्र । इत्यं विन्यामीनवंशस्यादपशस्त्वस्त्वाणि
४५ योद्भूवीरा अहन्यन्त । अनन्तरम् अवशिष्येषु प्रान्तरस्य दिशं परावद्वय
रिम्मोगाशैलं पलायमानेषु तेषामपि पञ्च सहस्राणि लोका राजमार्गेषु
इताः शत्रवच्च गिदियोमं यावत् तेषां पञ्चाद् गत्वा तेषां दे सहस्रे
४६ लोकान् जप्तुः । ततस्तस्मिन्नेव दिने विन्यामीनवंशस्यास्त्वधारिणः पञ्च-
४७ विंशतिसहस्राणि लोका निपेतुः, ते सर्व एव वीरा आसन् । अपरं घट्
शतानि लोकाः परावद्वय प्रान्तरस्थितं रिम्मोगाशैलं आश्रित्वं तस्मिन्
४८ रिम्मोगाशैलं चतुर्दशा मासान् ऊपुः । किञ्चित्स्वायेल्वंशा विन्यामीनदे-
शम् आक्रम्य नगरनिवासिनो लोकान् तेषां पञ्चादिसम्भन्तीच्च खड्गधारै-
राजमूर्खेषाच्च यति नगराण्यासन् तानि सर्वाणि वक्षिना दाहृयामासुः ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

21

- १ विन्यामीनवंशमधि लोकानां विलपनं द यावेशगिलियदीयलोकानां विनाशमास्
चतुशतकम्यास्तामः १६ गोल्हा वृत्यनोः कन्या धर्तुं विन्यामीनवंशाय भन्त्वादानं ।
- १ वर्य केषि विवाहार्थं विन्यामीनवंशाय स्वकन्यां न दास्याम इति
१ शपथो मिश्याम् इस्वायेल्वंशैरकारि । अनन्तरं लोका उश्वरस्यावा-
समागत्य सन्ध्यां यावत् तस्मिन् स्थाने ईश्वरस्य समुखे तिष्ठन्त उचैर्च-

लपन्तो जगदुः हे ईस्त्रायेलः प्रभो परमेश्वर अद्येस्त्रायेल्वंशानाम् एको ३
लुप्त ईस्त्रायेलमध्ये कुत ईदृशं घटितं? परदिवसे लोकाः प्रत्यूष उत्थाय ४
तत्र स्थाने यज्ञवेदिं निर्माय हेमार्थकान् मङ्गलार्थकांच्च बलीन् ५
उत्थस्तुः । अपरम् ईस्त्रायेल्वंशा अवदन् ईश्वरस्य समीपं समाजं ६
नागमद् ईस्त्रायेलः सर्ववंशानां मध्य एतादृशः का आस्ते? यतो मिस्त्र्यां ७
परमेश्वरस्य समीपं यो नागमिष्ठति स वानिष्ठत इति महाश्रम्येन ८
स तैरभिष्टसः । अनन्तरम् ईस्त्रायेल्वंशाः स्वभातु विन्यामीनवंशस्य छते ९
अनुत्प्य जगदुः, अद्येस्त्रायेल्वंशाद् एको वंशः छतः । इदानीं तस्या- १०
विशिष्टलोकानां विवाहार्थम् अस्ताभिः किं कर्त्तव्यं? वयं तेभ्यो विवाहार्थं
खकन्यां न दास्याम इति कथयित्वा वयं परमेश्वरस्य नाम गृह्णन्तः ११
शपथम् अकुर्म ।

अपरं तैरुक्तं मिस्त्र्यां परमेश्वरस्य समीपं नागमद् ईस्त्रायेल्वंशानां १२
मध्य एतादृशः को वंश आस्ते? अपरं पश्यत यावेशगिलियदस्य लोक
एकोपि शिविरस्यां समन्यां नागमत् । यतो निखिललोकेषु गणितेषु १३
यावेशगिलियदनिवासिनाम् एको जनस्तस्मिन् स्थाने नासीत् । ततः १०
समाजः श्रेष्ठबलिनां मध्याद् द्वादृश सहस्राणि लोकान् तत्स्थाने प्रेषणा-
काल इत्याज्ञापयत्, यूयं गत्वा यावेशगिलियदनिवासिनस्तेषाम् आवा-
लवनिताचास्त्रैराहत । अपरं कर्मेतत् कुरुत, सकलमुरुषान् पुरुषाभि- १४
गता योवितस्य निःशेषं मारयत । अनन्तरं ते यावेशगिलियदनिवा- १५
सिनां मध्ये पुरुषै नाभिगताच्चतुःप्रतानि अनूढयुवतीः प्राप्य श्रीलौ
किनानदेशस्य शिविरं ता आनयन् । अनन्तरं सर्वसमाजीया रिमोण- १६
पर्वतस्थितेन विन्यामीनवंशेन समं दूतैरालप्य सम्बोः कथां जगदुः ।
तदानीं विन्यामीनवंशः पुनराजगाम ततस्ते यावेशगिलियदस्या याः १७
कन्या अजीवयन् ता भार्यार्थं तेभ्योऽददन् तथार्पि तेषां न्यूनत्वं बभूव ।
अनन्तरं परमेश्वर ईस्त्रायेल्वंशानां मध्ये एकं वंशं लुप्तवान् इति १८
कारणात् लोका विन्यामीनवंशमध्यन्वतप्यन्त ।

अनन्तरं समाजस्य प्राचीना अवदन् विन्यामीनवंशस्य स्त्रियो हता १९
अतः प्रेषाणां विवाहाय किम् अस्ताभिः कर्त्तव्यं? ईस्त्रायेल्वंशानाम् २०
एको वंशो यत्र लुप्तेत तदर्थं विन्यामीनवंशस्य श्रेष्ठलोकेभ्योऽधिकारे
दातव्यः । किन्तु तेभ्यः खकन्या दातुम् अस्ताभिर्न शक्यं, यतो यो विन्या- २१
मीनवंशाय कन्यां दास्यति स शापयत्त इतीस्त्रायेल्वंशः श्रेष्ठवान् ।

१८ अपरं ते उवदन् श्रीलौ वैथेलसोत्तरदिशि वैथेलात् शिखिमगामिनो
मार्गस्य पूर्वदिशि लिवेनाया दक्षिणदिशि च परमेश्वराय वार्षिको
२० महो भवति । ततस्ते विन्यामीनवंशम् आदिशन् यूयं गत्वा द्राक्षाक्षेत्रे
२१ गुप्ता वोक्तव्यं श्रीलोः कन्या वृत्यन्यो वहिरागच्छन्तीति दृष्टा यूयं द्राक्षा-
क्षेत्रेभ्यो वहिभूय श्रीलोः कन्यानां मध्यात् स्वखजायां धृत्वा विन्यामीन-
२२ देशं नयत । अनन्तरं तासां पितरो भातरो वावेदयितुं यद्यस्त्वते वान्
समीपमागच्छन्ति तर्हि वयं तान् वदिष्यामः, यूयम् अस्तव्यते वान्
चनुगट्ठीत, यतो युद्धकाले वयं सर्वेषां जाया न प्राप्ताः, इदानीं वा
२३ युग्माभि न दत्ताः किमपि वा नापराङ्गं । ततो विन्यामीनवंशात्तदेव
कुर्वन्तो वृत्यकाले योषितोऽपहरन्तः स्वेषां संख्यानुसाराद् भार्या
चलभन्त, अनन्तरं खदेशं गत्वा नगराण्य पुनर्निर्माय तन्मध्य ऊषुः ।
२४ अनन्तरम् इस्वायेलोयानामपि वंशाः परिजनाच्च तस्मात् प्रस्थाय
२५ स्वखदेशं प्रत्याजमुः । तदानीम् इस्वायेलवंशे कोपि राजा नासीत्
यो यत् क्षेमम् असन्यत, स तदेवाकरोत् ।